

1

MAYIS'TA TAKSİM'E

Yine 1 Mayıs, yine yasaklar. Bu defaki yasağın gerekçesi, bir önceki gibi covid-19 kısıtlamaları...

Dinci faşizme meydan okuyan Newroz kutlamalarının ardından bir kez daha devrim güçlerinin devasa gövdesi ile meydanları dolduracağını bilen, gören burjuvazi, yasak getirmek için bir an bile tereddüt etmedi.

Üniversitelerine kayyum atanan öğrenciler, pandemiye rağmen okullara sınavlara zorlanan öğrenciler, yaşamları pamuk ipliğine bağlı kadınlar, pandemi koşullarında ya açlık ya virüs tehdidi ile fabrikalara-atölyelere doldurulan, kod-29'la yaşamdan kovulan işçiler, ekmeğin kapatan esnaflar patlamaya yer ararken, 1 Mayıs geliyor...

Sermayenin 1 Mayıs'ı hiç bir dönemde yasaklamaya güçleri yetmedi. Her dönem bir fırsat yaratılıp Taksim'de

soluğu aldı Leninistler. Bu sene de biz Leninistler bir kez daha bu yasakları tanımayacağımızı ilan ederken, şu ana kadar devrimciler, sendikalar da yasakları tanımayacaklarını, meydanlarda olacaklarını duyurdular.

Bir kez daha haykırıyoruz: 2021 1 Mayıs'ında da "Faşizmi Yıkacağız" şiarıyla Kızıl Meydan'a, Taksim'e!

MÜCADELE BİRLİĞİ GAZETESİ

FABRİKALAR TARLALAR SİYASİ İKTİDAR HER ŞEY EMEĞİN OLACAK

14 - 28 Nisan 2021 / S 116

HEPSİ DEMEK HEPSİ DEMEKTİR

Lübnan'da "internet vergisi protestoları" şeklinde başlayan toplumsal patlamanın şiarıydı bu slogan. Protesto gösterilerinden faydalanmak isteyen burjuva politikacılara karşı emekçi kitlelerin ne kadar uyanık ve bilinçli olduğunu ifade ediyordu.

Burjuva siyasetçilerin ve burjuva siyasetin tümüne cephe alan, hepsine karşı olduklarını ifade eden net bir bilinç örneği... Lübnan devrimcilerinin, yoksul halk kitlelerinin burjuva iktidarlara karşı kullandıkları ve sınıf savaşında sonuna kadar yürümeyi; tüm burjuva güç ve hükümetleri ezerek, tarihin çöplüğüne gönderme isteği ve kararlılığını ifade eder.

Bu slogan, bir burjuva hükümetin yerini bir başka burjuva hükümetin almasını öneren, birinin diğerinden daha iyi olduğunu ileri süren düşünceye karşı gelişmiştir. Ne o, ne bu burjuva hükümet; hepsinin canı cehenneme anlamındadır.

Bir burjuva hükümetin yerini bir başka burjuva hükümetin almasını reddeden devrimci bir slogandır. Biraz kazıdığımızda altından, tam ve kesin kurtuluşa götüren devrimci bir halk iktidarı isteği, arzusu çıkar.

Bu sloganın ifade ettiği anlayış üzerinde Türkiye ve Kürdistan devrimci hareketi ciddiyetle durmalıdır. Çünkü, tam da Lübnan'da ya da devrimle karşı karşıya gelen herhangi bir ülkede, her zaman rastlayacağımız, bir burjuva iktidarın yerine bir başka burjuva iktidar için mücadele öneren uzlaşmacı anlayış Türkiye ve Kürdistan'da da her adımda karşımıza çıkıyor.

Görmek, tanımak ve bu anlayışa karşı ısrarla mücadele etmek tekeli sermaye egemenliğini yıkmamanın temel koşuludur. Lenin'in "devrim için mücadele reformizme karşı mücadeleden ayrılamaz" biçimindeki düşüncesi, gerçek anlam ve ifadesini işte burada buluyor.

Karşımıza nasıl çıkıyor bu uzlaşmacı anlayış? Bu anlayış, tekeli egemenliğin tüm güçlerini, düzenin kendisiyle birlikte hedef göstermek yerine, bu güçlerin sadece bir kısmını hedef gösteren anlayıştır. En somut ifadesini, salt bir "AKP-MHP faşizmi" ya da "tek adam rejimi" karşılığında buluyor. Yani "Hepsi demek hepsi demektir" yerine şimdilik bir kısmı, şimdilik "Tek adam Rejimi" ya da "AKP-MHP faşizmi" öncelikli hedefdir.

Bu anlayış, faşizmin baskı ve terörden, sömürden, açlık ve yoksulluktan bunalmış, intiharlara sürüklenen kitlelere düzenin değişmesini, tekeli sermaye egemenliğini yıkılmasını değil, düzen içinde, burjuva güçler arasında bir değişiklik öneren anlayıştır. Çok iyi niyetlerle de ifade edilse, kişi, parti ya da herhangi bir siyasal güç, yıkılacak burjuva iktidarın yerine devrimci iktidar alternatifini açıkça, doğrudan ve iki anlama gelmeyecek biçimde ortaya koymadıkça, bu sosyal reformist zemine kaymaktan kurtulamaz. Varolan iktidarın yıkılmasından söz edip de yerine kurulacak iktidar meselesini boşlukta bırakmak da aynı kapağa çıkar.

Düzen çöküyor! En iflah olmaz uzlaşmacılar, liberaller bile artık

bu düşüncede birleşiyorlar. Kimileri bu çöküşü dinci faşist iktidarla sınırlı biçimde görse de, gerçekte çöken düzenin kendisidir. Tekeli kapitalist ekonomi, derin bir bunalım içinde. Ekonomik bunalıma politik kriz eşlik ediyor. Kısacası, ortada olan ekonomik ve politik krizdir, devrimci durumdur. Birleşik devrimin karşı cephesinde yer alan emperyalist güçler de bunun farkında. Bu yüzden, tüm yetkileri eline verdikleri dinci faşist iktidarı kurtarmak için, destek üstüne destek veriyorlar.

Düzen çökerken örgütlü devrimci güçler, devrimin toplumsal güçlerinin önüne hedef olarak egemen sınıfın sadece bir kesimini değil, egemen sınıfın hepsini koyarlar. Egemen sınıfın, sömürücü düzenin, faşizmin sadece bir hükümetini değil, tüm düzeni, tüm burjuva güçleri, kurumlarıyla, baskı araçlarıyla birlikte yıkmayı ve emekçi sınıfların egemenliğini kurmayı hedeflerler.

Kısacası, bir kısmı yani "AKP-MHP faşizmi" değil, hepsi... "Hepsi demek hepsi demektir"

>>Editör...

UKRAYNA-RUSYA SAVAŞI VE TÜRKİYE

Ukrayna Başkanı Zelensky, ortalıkta fırlanıp duruyor. Fırlıdak gibi desek yeridir. Bir İngiltere ile görüşüyor, Bir Katar ile, bir Türkiye ile... Malını satmaya çalışan tüccar gibi. Elbette, durum bu kadar masum değil. Zelensky'nin topaç gibi dönüp durması bir savaşı hazırlamak içindir. Rusya'ya karşı kanlı bir savaşı hazırlıyor.

Ukrayna Başkanı Zelensky, ortalıkta fırlanıp duruyor. Fırlıdak gibi desek yeridir. Bir İngiltere ile görüşüyor, Bir Katar ile, bir Türkiye ile... Malını satmaya çalışan tüccar gibi.

Sınırlı Başarılarla Yetinemeyiz

C.Dağlı

2

Kadınların Savaşı
Haklı Bir Savaştır

4

Faşizmi Yıkacağız Şiarıyla
1 Mayıs'ta Taksim'e

5

Günü Geçmiş Kurumlar

İ.Cevat Çetiner

6

3. Dünya Savaşında
Son Perde

Umut Çakır

7

3

SINIRLI BAŞARILARLA YETİNEMEYİZ

C. DAĞLI

BAŞYAZI

İşçilerin sınıf mücadelesinin büyük başarılarla ilerlediği bir çağdayız. Bütün zamanların en büyük toplumsal dönemi, 20.yüzyılla başladı. Bütün bir yüzyıl içinde emekçiler, yenilgiler de alsalar, dünyanın birçok yerinde, tarihin en büyük devrimini gerçekleştirdi ve büyük başarılar elde etti. Ücretli emekçiler, büyük başarılar çağında sınırlı başarılarla yetinemezler.

19. yüzyılda, kapitalizmin gelişimiyle birlikte, sınıf mücadelesinde de ilerleme görüldü. İşçiler, tarih sahnesine bağımsız politik bir güç olarak çıkmaya başladı. I.Enternasyonal yeni örgütlenmeye başlamış, etkisini yeni yeni duyurmaya başlamıştı. Verili nesnel ve öznel koşulların gelişimiyle birlikte işçi sınıfı, militan bir sınıf haline gelir. Sınıf savaşı Atlantik'in her iki yakasında hızlı bir gelişme gösterir. Kapital'in ilk cildi basıldı. Paris Komünü oldu ve işçi partileri kuruldu. Yeni koşullarda, sınırlı başarılarla yetinilemezdi. Yirminci yüzyıla girilmesiyle, devrimler çağı başladı. İşçi sınıfı yüzyıl boyunca daha tanık olmadığı ve kolay kolay olamayacak etkide dünya çapında görülen büyük başarılar gerçekleştirdi.

Geçen yüzyıl, sınıf mücadelesi toplumsal devrimlere dönüşmesine rağmen, mesela 1917 Ekim sosyalist devrimini erken bulanlar vardı. Zamansız devrim itirazları yüzyıl boyunca çeşitli ifadelerle sürdü. Düşünün ki günümüzde bile bu anlayışa rastlayabiliyoruz. Oysa Lenin 1917'lerde tekkelci kapitalizmi proletarya devriminin öngünü olarak tanımladı. Lenin bu görüşünü Emperyalizm kitabında bilimsel olarak temellendirdi. Yani proletaryanın toplumsal devriminin nesnel koşulları oluşmuştur. Mesele öznenin doğan bu durumu devrime dönüştürmesinde. Kendiliğinden biçimde kapitalizmin çelişkilerinin sonuna kadar gelişip, toplumsal sistemi çözmesi beklenemez.

Nesnel duruma öznenin müdahalesi gerekir. Öznenin müdahalesini yani öznenin nesne karşısındaki etkin rolünü anlayamayanlar, her devrimi erken bulurlar. Aynı anlayışı, Küba devrimi sırasında da görüyoruz. Küba devrimi, öznenin rolünü doğru değerlendiren Fidel Castro liderliğindeki devrimci güçlerin önderliğinde başarılıydı. Sınırlı başarılarla yetinmemek, büyük başarılar elde etmek, ancak öznenin devrimci rolünü kavramakla mümkündür. Proletaryanın

sınıf savaşı bir süreden beri yeni bir toplumsal devrimler çağına girdi. Toplumsal devrimler çağında, erken devrim yoktur. Kaldı ki günümüzde maddi koşullar yeni bir dünya kurmayı amaçlayan toplumsal devrimler için son derece olgunlaşmıştır.

Devrimci teorinin kitlelerce kavranıp maddi bir güce dönüştüğü, kitlelerin dünyayı değiştirmek için her yerde savaştığı, son yıllarda dünyanın birçok merkezinde devrimci eylemlerle çalkalandığı, milyonların gerçekleştirdiği Gezi Haziran Halk Ayaklanması, 6-8 Ekim serhıldanından sonra, öznenin yalnızca öncüyle sınırlı olduğunu söylemek, tüm bu gelişmeleri anlamamak demektir. Dünyanın her köşesinde öncüyle birlikte, milyonlar yeni bir dünya için ayaklanmış durumda. Devrim, devrimci kitlelerin eseridir.

Öznenin nesnel koşullar karşısındaki rolünü anlamak isteyenler, Marksist toplum anlayışını doğru kavramalıdır. İnsanlar ne kadar koşulların ürünüyse, koşullarda o kadar insanların ürünüdür. İnsanlar, önceki kuşakların belirlediği koşullarda, kendi tarihini bilinçlice, kendi yapmak için eski dünyayı eylemleriyle altüst ediyor; eski toplumun insanlık dışı koşullarını ortadan kaldırıp, koşulların insanlı olduğu yeni ve daha üstün bir toplumu kurmak için, sınıf savaşını sonuna kadar götürecektir kadar devrimci bir anlayış ve pratik bir tavır sergiliyor.

Proletaryanın sınıf mücadelesini sonuna, devrimin zaferine dek götürmesinde en etkin araç politik örgütlenmesidir. Politik mücadele sınıf mücadelesinin en etkin bir biçimidir. Emekçi sınıfın program birliğinin ifadesi olan teorik, pratik program, devrimci sınıfın politik örgütlenmesinin, emeğin evrensel kurtuluşundaki temel, vazgeçilmez rolü nedeniyelerdir ki, bütün ülkelerde işçiler, sınıf partisi biçiminde örgütlenmiştir. Devrimci komünist partiler, ücretli emekçilerin iktidar ve kurtuluş kavgasında en büyük silahı ve yol göstericisidir. Proletaryanın politik örgütlenmesi olmaksızın emeğin kapitalizmin zincirlerinden kurtuluşu açıklanamaz, anlaşılabilir. Her ülkede, işçi sınıfı partisinin bir tarihi var. Birçokunun tarihi yazılı hale getirildi. Kitaplaştırıldı. Dünya komünist hareketinin bir tarihi var. İşçi sınıfının tarihi ve sosyalizmin tarihi, komünist partilerin var-

lığı ve mücadelesi olmaksızın kavranamaz. İşçi sınıfı, ne zamanki devrimci komünist parti biçiminde örgütlendi ve bu partinin öncülüğünde hareket etti, büyük başarılar gerçekleştirecek bir konuma geldi.

Marksizm-Leninizmde teori, tarihsel hareketle birleşmiştir. Teorinin tarihsel hareketle birleşmesi, teorinin pratikte birliğiyle sağlanır. Emekçi kitlelerin sosyal pratiğinden kopuk kalmayan bir teoriden, devrimci bir teoriden söz ediyoruz. Marksizm bir dogma değil, bir eylem kılavuzudur. Devrimci politika ve politik örgütlenme, teoriyle pratiğin bağımlı, sağlamış, teorinin kitlelerin tarihsel hareketiyle birleşmesini ve maddi bir güce dönüşmesinde en büyük rolü oynamıştır. Ücretli emekçiler politik mücadelede yetkinleşmeyi dünyayı değiştirecek bir duruma gelemezlerdi.

Proletarya adına hareket ettiğini söyleyen bir işçi, kendine "sosyalist parti", "komünist parti" diyen her parti içinde örgütlenerek amacına ulaşamaz. Bu adlarla kurulan birçok parti, burjuvaziyle uzlaşma çizgisi izledi ve bir çoğu bu adları bile bıraktı. Emekçilerin dünyayı devrim yoluyla değiştirme amacından uzaklaşan her "işçi" partisi, zorunlu olarak, düzen içi "iyileştirmeler" peşinde koşar. İşçilerin sınıf mücadelesi ve sosyalizminin bize öğrettiği, gerçekten devrimci, Marksizm ilkelerini izleyen bir parti, kapitalizm altında, emekçi sınıfa önderlik edebilir, sosyalizmi kurabilir ve komünist topluma ulaşma yolunda ilerler.

Çok canlı ve oylumlu bir politik mücadele deneyimine dayanıyoruz. Bugüne değin elde edilen büyük başarılarla yenilerini ekleyebiliriz. Bunca şeyden sonra kesinlikle çok daha ileriye gideceğiz.

İşsizlik çok büyük boyutlarda. Pandemiyle birlikte, bugüne kadar görülenlerden daha ileride. İşsizlik yalnızca büyüme ve yaygınlaşmakla kalmadı, aynı zamanda kalıcılaştı. Sanayi yedek ordusu olan işsizlikteki yedek yapı çöktü. Emekçiler, emek gücünü satamaz durumda. Emekçi halk kitlelerinin kötü olan yaşam koşulları, iyice ağırlaştı. Resmi işsizlik ve resmi yoksulluk bile korkunç boyutlarda. Daha çok çalışanın işsiz kalması ve yoksulluğun derinleşmesi, sermaye birikiminin mutlak yasaasıdır. Yasa bütün katlılığıyla işliyor. Ama bunun bir sonucu olarak, sınıf mücade-

lesi yasaası, sosyal sınıflar arasındaki sınıf savaşı da bütün katlılığıyla yürürlükte ve ilerliyor.

Bütün bunlar olurken emekçi kitleler gerçek durumun farkında; sadece içinde oldukları koşulların etkisiyle değil, ama durumlarının bilinciyle dünyayı değiştirme yönünde bir yönelim içindeler. Ortaya çıkan her olayı, her ekonomik-toplumsal, siyasal gerekeciyi, bilinçle değerlendiriyorlar. Son yıllarda, dünyanın sokaklarında önemli başarılar sağladılar.

Pandeminin sonuçları gerçekten yıkıcı oldu. Sınıflar arasındaki uçurum, bugüne dek görülmediği kadar büyüdü. Bu zemine bağlı olarak uzlaşmaz sınıf çelişkileri uç noktaya vardı. Küçük burjuva siyasetler, çelişkilerin uç noktaya vardığını anlamak istemiyorlar. Bu yüzden, birçok noktada patlak veren ani çatışmaları, ayaklanmaları kavrayamıyorlar. Çelişkilerin uç noktada olması kaçınılmaz olarak sosyal sınıflar arasındaki çatışmaları da uçlatıyor. Dünyanın sokaklarındaki şiddetli çatışmalar ancak bu temelde anlaşılabilir.

Çelişki ve çatışmaların keskinleşmesi, işçi sınıfı ve emekçi halkın lehinedir. Çünkü, devrim, çelişkilerin en uç noktaya kadar keskinleşmesiyle gerçekleşir. Bu aşamada emekçi kitleler, doğrudan doğruya iktidarı almak için mücadeleyi yükseltirler. Tarihe geçen büyük devrimci başarılar bu aşamada daha sık görülür. Köhneleşmiş toplumsal düzeni yıkmak için ezilen ve sömürülenlerle büyük bir azim doğdu. Diğer yandan oportünist ve reformist politikalar, doğmuş olan devrimci ortamda büyük bir gerileme gösterirken, işçilerin gerçek devrimci mücadelesi ve bu mücadeleyi sonuna kadar götürecektir devrimci komünist çizgi daha da öne geçecektir.

Proletaryanın sınıf mücadelesi, emeğin kurtuluşu yolunda büyük bir ilerleme gösterdi. Devrimci güçlerin vardığı nokta bunun somut kanıtıdır. Fakat, devrimci sınıf mücadelesi daha ilerde olabildi. Emekçi kitleler kendi ayaklarından kurtulabilselerdi, hareket kesinlikle daha ilerde olabildi. Daha çok kendi dışımızda, önümüze çıkan engeller hakkında konuşuruz ve onları açacak görüşler ortaya koyarız. Bu arada, kendimizden kaynaklanan engelleri görmezlikten geliriz. Oysa, daha ileriye gidemememizin bizden ileri gelen se-

bepleri var. Ne zamanki bunları görür ve aşarsak, sınıf kavgası daha hızlı ilerler ve büyük başarılar elde etmek çok daha kolaylaşır.

Emekçiler, ortak sınıf örgütlerinde birleşerek ortak düşmana karşı, ortak mücadele vererek, kendi bireyselliğinden kaynaklanan kendi ayak bağlarından kurtulur. Devrimci dünya görüşünü benimseyerek, burjuvazinin ideolojik etkisinden kurtulur. Kendi devrimci sınıf partisinde örgütlenerek, burjuva düzen partilerin peşine takılmaktan kurtulur. İşçilerin, meslek örgütlenmesi dar anlayışını aşmamaları, kendilerinden kaynaklanan bir engeldir. Yine burjuvaziyle uzlaşma eğilimindeki siyasetlerin saflarında yer almak kendi ayak bağlarından kurtulamamaktır.

Emekçiler kendi ayak bağlarından yalnızca teorik eğitim yoluyla kurtulamazlar. Emekçiler kendi engellerinden, ayak bağlarından, eylemlerle kurtulabilirler. Eylemlerle dünyayı dönüştürürken, kendilerini de dönüştürürler. Yazılarımızda, değişen, başka bir öznenin bahsediyoruz. Tarihin önümüze çözmek için getirdiği problemler, sürekli kendi engellerinden kurtulan, kendini geliştiren, yetkin ve bilinçli özne tarafından çözülür. Buradan şu sonuç çıkar ki, sınıf mücadelesinin, tarihin önümüze çıkardığı sorunları aşmak, yeni gelişmeleri karşılamak için, kendimizi sürekli ama çok yönlü olarak geliştirmeliyiz.

Tarihsel gelişme yasalarını bilmeyenler ve tarihsel öngörüye sahip olmayanlar, bugünkü durumun uzun süre devam edeceğini düşümler. Toplama ve toplumsal koşullara bu şekilde bakmak mistisizmdir. Bugünkü özel mülkiyet toplumu, yerini yeni ve daha üstün bir topluma, komünist topluma bırakmak zorundadır. Kapitalizmden komünizme geçiş başladı ve genişliyor. Bu süreç, öyle kendiliğinden ve mistik olarak değil, devrimci sınıf savaşıyla, devrimci patlamalarla, sıçramalarla daha kısa zamanda gerçekleşecektir. Büyük başarılarla daha sık karşılaşacağız.

Tarih yeni gelişmeleri kendine katarak ilerler. Ücretli emekçilerin sınıf mücadelesi, yeni ve büyük başarıları kendine dahil ederek ilerler. Ezilen ve sömürülen halk kitleleri, her yerde, yeni bir dünya kurmak için verilen devrimci mücadelelerin yarattığı ileri örnekler ve elde ettiği büyük başarılarla bakarak ilerliyor.

Güneşi İçenlerin Türküsü

"Bu bir türkü Toprak çanaklarda güneşi içenlerin türküsü..."

Bir hikaye anlatacağım size, tıpkı şiirde söylediği gibi, toprak çanaklarda güneşi içenlerin hikayesini. Sibel'in Sibel'imizin yaşam öyküsünü...

Tokat'ta başlayan ve kavgada son bulan ya da sonsuzlaşan bir hikaye...

Nasıl anlatmalı Sibelimizi... Kocaman yüreğinden mi başlamalı, yoksa baş edilmez direncinden mi. Adımı ilk duyduğumda anlatılanlarla gözümde kocaman birini canlandırmıştım. "Sibelimiz" diye bahsediyordu anlatan yoldaş, "Öyle onurluca bir yaşam öyküsü. Daha 16'sında kavgaya atılan, o günden sonra dur durak bilmeyen bir can Sibel..."

Her eylemde en önde. Her işte ilk onun eli havada. Asla geride durmayan duramayan Sibel mücadelede nerede görev verilmişse orada olmuş hep. En çok da gençliğin içinde yer almış, kendi yaşlıları başta olmak üzere, etrafındaki herkesi mücadeleye olan bağlılığı ile etkilemeyi başarmış. Ufak tefek halleri onu zayıf gösterse de, aslında öyle olmadığını her defasında ka-

nitlamış.

Kısacık yaşamına kocaman bir yürek ve büyük bir mücadele sığdıran Sibel, 23 yaşında tutsak düştüğünde asla yılmıyış kapılmamış ve zindanda da mücadeleye devam etmiş. 2000 zindan savaşlarında yoldaşlarıyla omuz omuza direnmiş; 4 gün 4 gece süren bu savaşta son ana kadar geride durmamış... Yine zindanda kendini ölüm orucuna gönüllü önerdiğinde küçük çelimsiz hallerinden kaynaklı kabul edilmeyeceğini düşündüğünde üzül-müş, ama kabul edildiğini öğrendiğinde bir düşün müjdesi gibi büyük bir sevinçle karşılaşmış bu haberi...

Ölüm Orucu eyleminde bedeni gün be gün erise de yüreğini dostları ve yoldaşlarıyla kavgaya olan inancıyla büyütme devam etmiş. Müdahale etmek için hastahaneye götürmeye geldiklerinde yoldaşları siper olmuş Sibel'e... bırakmak istememişler. "Ona yoldaşlarından iyi kim bakabilir" diye teslim etmek istemişler düşmana. Zorla çekip aldıklarında yoldaşlarının yanından "sizden asla vazgeçmeyeceğim" diyerek hem yoldaşlarına moral vermiş hem de yasaama olan bağlılığını bir kez daha ka-

nitlamış Sibel.

Hastanede bilincini her kaybettiğinde zorla müdahale edilmiş ama Sibelimiz uyanır uyanmaz söküp atmış serumları. Asla kabul etmemiş müdahaleyi. Tamı tamına 122 gün hücre hücre ölüme yürümüş. 22 Nisan 2001 sabahı bayraklaştığında yine dimdik gitmiş ölüme.

"Ben Sibel Sürücü 16 yaşında kavgaya atıldım. 23 yaşında tutsak düştüm. 24 yaşında büyük bir zindan katliamına tanık oldum. Yine 24 yaşında ölüm orucu eyleminde bayraklaştım. Ben Sibel Sürücü ölüm orucu eylemcisi Leninist bir savaştı!"

Sibel kendisinden sonra bütün genç yoldaşlarına örnek olan bir yaşam öyküsü bıraktı. Mücadeleye bağlılık bunların en başında geliyor. Geçirdiğimiz günler yine kavganın zor ve çetin günlerini içeriyor. Mücadele bizi özellikle de genç kadınlara en öne çağırıyor. Mücadelenin her aşamasında Sibel yoldaşın yaşamını örnek almalı ve onun gibi kararlı bir şekilde üzerimize düşenleri yerine getirmeliyiz. Mücadelesi bütün genç kadınlara ışık tutuyor.

Genç Bir Kadın Yoldaşın

Editör

UKRAYNA-RUSYA SAVAŞI VE TÜRKİYE

Baş tarafı 1. sayfada

Elbette, durum bu kadar masum değil. Zelensky'nin topaç gibi dönüp durması bir savaşı hazırlamak içindir. Rusya'ya karşı kanlı bir savaşı hazırlıyor.

Tek başına değil, kendi kararı da değil. Tek başına, Ukrayna adına bu kararı alacak ne gücü, ne cesareti, ne de cüreti var. Görevlendirilmiştir; görevini canla başla yerine getirmeye çalışan bir memur gibidir. Ancak bu görev, gözleri kapalı biçimde mayın tarlasında yürümektir. Zelensky, Ukrayna'nın faşist iktidarı ve emperyalizmin kucağına zıplamak için can atan yeni yetme burjuva kesimler için Ukrayna halklarını olduğu kadar Rusya ve hatta dünya halklarını da ateşe atmakta. Evet, dünya halklarını; çünkü Ukrayna-Rusya arasında başlayacak bir savaşın nerelere kadar yayılacağını, bir dünya savaşına dönüşüp dönüşmeyeceğini, içinde bulunduğumuz koşullarda hiç kimse bilemez.

Zelensky'yi Rusya'ya karşı bir savaşı kışkırtmakla görevlendiren, ABD'dir; onunla birlikte Britanya'dır, NATO'dur. Zelensky'yi Ukrayna'yla birlikte mayın tarlasına sürenler öncelikle bunlardır. Diğer emperyalistler, örneğin Almanya ve Fransa, bizzat kışkırtmasalar da, Zelensky ve adına hareket ettiği faşist iktidarın bir savaşı örgütlemesine itiraz etmiyorlar; itirazları yoktur. ABD, Britanya ve NATO'nun açık; Fransa ve Almanya'nın, "hele siz bir başlayın biz arkadan geliriz" biçimindeki desteği olmasa, Zelensky ve Ukraynası kıllarını kımıldatacak güç ve cesareti dahi kendilerinde bulamazlardı.

Bu yaşına kadar hayatını insanları güldürmeye çalışarak kazanan bu komedyen, şimdi tüm dünya

halklarını derin acılara boğacak bir oyunun tam ortasında. Savaşın hazırlanması ve koordine edilmesi için bir yandan kendisi, diğer yandan Savunma Bakanı'nı devlet devlet dolaştırıyor. Zelensky ve Ukrayna Savunma Bakanı'nın ayak izleri savaşı kimlerle birlikte hazırladıklarını ele veriyor. Bu ayak izleri bizi önce ABD'ye, oradan İngiltere'ye, İngiltere'den Katar'a ve nihayetinde, Türkiye'ye götürüyor. Bu ayak izlerini Türkiye Savunma Bakanı Akar'ın ayak izleri izliyor. Karda yürür gibi, arkadan gelen öndekinin ayak izi üstüne basarak ilerliyor. Akar, Önce ABD Savunma Bakanı ile; arkasından İngiltere'ye gidip İngiliz muadiliyle görüştü. Oradan döner dönmez Ukrayna Savunma Bakanı'nı Türkiye'ye çağırıp görüştü. Zelensky'nin son durağı Türkiye oldu. Zelensky, basına kapalı biçimde, yani ne konuşup hangi konularda anlaştıklarını kimse bilemeyeceği gizlilikle RTE ile görüştü. RTE, görüşme sonrası, "İşbirliğimiz üçüncü ülkelere karşı bir girişim değildir" açıklamasını yaptı. Suriye'deki oyalama siyasetiyle Rusya'yı yatıştıracağını sanıyordu.

Bütün bu ayak izlerinin bizi götürdüğü nokta, ABD-İngiltere ve tüm emperyalistlerin savaş örgütü olan NATO önderliğinde; Ukrayna ve Türkiye'nin tam ortasında yer alacakları; Katar'ın her gerici savaşta olduğu gibi, sponsor görevini üstleneceği bir savaştır. Savaşın başlangıcı noktası Donbass'ta, Donetsk Halk Cumhuriyeti ile Lugansk Halk Cumhuriyeti olarak seçilmiş. Ancak bu savaşın Donbass'la sınırlı kalmayacağını ve bir dünya savaşına; dünya işçi sınıfı ve emekçi halklarına karşı bir dünya savaşına dönüşeceğini bilmek için kahin olmaya gerek yok.

Bu savaş emperyalistler tarafından örgütlenen, onlar tarafından yönetilen ve dünya işçi sınıfını, emekçi halklarını hedef alan bir savaş olacak. Dolayısıyla bu savaş emperyalist, gerici bir savaştır.

Rusya işçi sınıfı ve emekçi halkları başta olmak üzere, dünya işçi sınıfını kanla boğmak için başlatılacak olan, emperyalistlerin çıkarlarına hizmet eden bu savaşta karşı dünya proletaryası, devrimci ve komünist güçleri, emekçi halkları nasıl bir yol izlemeliler? Dünya işçi sınıfı ve emekçi halkları açısından can alıcı soru budur.

Bu yol, Lenin'in ta 1912'de Basel bildirisinde açıkladığı yoldur. Bütün ülkelerin proletaryası bu savaşta silahlarını kendi emperyalist ve işbirlikçi hükümetlerine karşı çevirmeli; savaşın ortaya çıkaracağı koşullardan kendi burjuva hükümetlerini bir devrimle devirmek ve emekçi halkların devrimci iktidarını kurmak için yararlanmalı. Türkiye, Kürdistan ve Ukrayna proleter sınıflarının temel, güncel görevi budur. Gerçek, sağlam, adil ve kalıcı bir barışa ulaşmanın da yolu budur.

Rusya işçi sınıfı ve emekçi halklarına gelince... 2. Emperyalist dünya paylaşım savaşında bütün dünyayı Hitler/Alman faşizmi belasından kurtaran bu kahraman işçi sınıfı ve emekçi halklar bir kez daha emperyalist saldırganlığı defetmek ve insanlığı emperyalist-kapitalist barbarlığın elinden kurtarmak göreviyle karşı karşıyalar.

Ancak Rusya proletaryası, Lugansk ve Donetsk Halk Cumhuriyetlerinin işçi sınıfı ve emekçi halklarıyla omuz omuza emperyalist saldırganlığa karşı savaşırken savaşın ortaya çıkaracağı koşullardan Rusya'nın yeni yetme burjuvazisini de tepelemek, ortadan kaldırmak için yararlanmayı

bilmelidir. Rusya toprakları bütün hırsızlardan temizlenmelidir.

ABD, İngiltere, NATO ve diğer emperyalistler, eski Sovyet topraklarında sosyalizme dair ne varsa ortadan kaldırmak ve komünizm düşüncesini bu topraklarda bir daha yeşermek üzere gömmek için bu kanlı savaşı tezgahlarken aynı zamanda Rusya topraklarında bulunan kendi işbirlikçilerinin ortadan kaldırılmasının koşullarını da, istemeden, yaratmış olacaklar.

Bu emperyalist haydutlar, bugün Rusya'ya saldırdırma cesaretini, Sovyetleri yıkması ve orada kendileriyle işbirliği yapacak bir hırsız grup, bir burjuva güç yaratmış olmaktan alıyolar. Bugün, savaşın hazırlanması sırasında, Rusya içinden en büyük desteği bu güçlerden aldılar. Yarın savaşı başlatırlarsa en büyük desteği yine bunlardan alacaklar. Dolayısıyla, emperyalist saldırganlığa, haydut devletlere karşı gerçek zafer ancak bu burjuva güçlerin Rusya topraklarından temizlenmesi ve sosyalist bir iktidarın kurulmasıyla mümkündür. Bunu başardıkları zaman, Rusya proletaryası ve müttefiklerinin kanı boşa akmış olmayacak.

Bu savaşta Türkiye ve Kürdistan komünistleri, işçi sınıfı ve emekçi halkları Donetsk, Lugansk ve Rusya proletaryasının yanında, onlarla omuz omuza olacaklar. Zafer, Rusya, Donetsk ve Lugansk proletaryasının olacak!

Sosyalizme dair ne kalmışsa Rusya topraklarından kazımak ve Rusya'yı burjuva güçlerin eline vermek için saldıran bu haydut devletler, sonunda, amaçlarının tam tersi bir durumla, yeniden kurulmuş bir sosyalist iktidarla karşılaşacaklar.

Zafer, proletaryanın olacak!

Kızıldere Ellerimizde Dalgalanacak Bayraktır

Bugün, 30 Mart 1972'de Tokat'ın Kızıldere köyünde Mahir Çayan ve dokuz arkadaşının katledilişlerinin 49. yıldönümü. Kızıldere devrimci mücadelenin en önemli kesitlerinden biridir. Kızıldere devrimine adanmışlığın, kararlılığın, fedakârlığın, siper yoldaşlığının, birlikte mücadelenin adıdır.

Hapishaneden firar ederek Türkiye devriminin genç önderleri Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idamını engellemek için ölüme meydan okuyan Mahirlerin birleşik mücadeleyi kanla mayaladığı gündür.

Onların teslim ol çağrılarına cevabı "Biz buraya dönmeye değil, ölmeye geldik" olmuştu. 10 devrimci, kahramanca savaşarak ölümsüzleşti ve siper yoldaşlığının manifestosunu yazdılar o gün.

Kızıldere aynı zamanda faşist devletin devrimi engelleyebilmek için ne denli gözü dönmüş katliamlar yapabileceğinin de bir örneğidir.

Mahir Çayan, Sinan Kazım Özudoğru, Hüdayi Arkan, Cihan Alptekin, Nihat Yılmaz, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy, Sabahattin Kurt, Ömer Ayna ve Saffet Alp'in; Kızıldere'de bizlere, devrimcilere bıraktığı miras devrim için öne atılmak, kararlılık ve birleşik mücadele ruhudur.

Onların kuşağı tarafından açılan bu yol, yalnızca kahramanlıkla değil, asil olarak, yarattığı ve bugünümüze armağan ettiği devrimci kopuşla anılmalıdır. Bu kopuş sadece teorik bir çıkış değil, aynı zamanda devrimci pratikle de ortaya konan iktidar hedefli bir mücadelede anlamını bulur.

Bugün dünyanın hemen her yerinde ayaklanma düzeyine varmış eylemler sürüyor, bizler her gün faşizmin saldırılarıyla yüzyüze kalıyor, iktidarın çizdiği sınırları zorlayan her eylemde işçiler, kadınlar, gençler olarak devletin zoru ile uslandırılmaya çalışılıyor.

Faşist iktidarın her saldırganlığı, ömrünü tamamlamışlığını ve tarihin çöplüğüne gönderilmesi gerektiğini yeniden gözler önüne seriyor.

Bizler, Birleşik Mücadele Güçleri olarak bu sistemin tarihin çöplüğüne gönderilmesi gerektiği bilincine, tıpkı On'lar gibi ileri atılmanın, cüretin, kararlılığın ve birleşik mücadelenin en ileri örneklerini yaratacak ve hedefledikleri devrimi gerçekleştireceğiz. Onların yarattığı siper yoldaşlığının bu aşılabilir örneği, artık Birleşik Mücadele Güçleri'nin elinde dalgalanacak bir bayraktır.

Birleşik Mücadele Güçleri

Vefa Yoldaşı Antakya'da Andık

24 Ocak'ta Covid nedeni ile aramızdan ayrılan Mücadele Birliği Gazetesi'nin yazarı ve Önsöz Dergisinin şairi Vefa Serdar'ın namı diğer Nazım Akarsu'nun doğum günü vesilesiyle Antakya'da bir anma yapıldı.

Anma; yapılan selamlama sonrasında "Güneşi İçenlerin Türküsü" şiiri ile devam etti. Ardından Vefa yoldaşa dair bir sinvizyon gösterimi yapıldı, biyografisi ile devam edildi. Biyografinin ardından Vefa Serdar'ın sık sık söylediği "Güneşin Sofrasındayız" şarkısı hep birlikte seslendirildi.

Etkinlikte kurulan serbest kürsüde Devrimci Öğrenci Birliği adına konuşan arkadaşımız Vefa yoldaşın 90'lı yıllarda DÖB'te örgütlendiğini hatırlatarak "yaşadığı süre boyunca devrime, komünizme özlemle, sevdâ ile yaşamış bir yoldaştı. Faşizme karşı kolunu kaybetmesine rağmen hiç geri adım atmadan mücadelesini sürdürdü. Her etkinlikte, ne konu olursa olsun bizlere yardımını eksik etmeyen, 'işim var yoldaş başka zaman gel' demeyen bütün işlerini bırakıp bize yardım için koşan yoldaşımızı saygı ile selamlıyoruz" dedi.

Mücadele Birliği adına konuşan yoldaşımız, "Vefa Yoldaş, birleşik devrimimiz için yaşamının her noktasında mücadele eden bir yoldaştı. Onun için hangi cüm-

leyi kursak eksik kalır. Aramızdan ayrıldığı haberini aldık alaltı dünyanın her yanından başsağlığı mesajı aldık. Japonya'dan, Küba'dan her yerden mesaj geldi. Bu da bize enternasyonal mücade-

lenin önemini ortaya koyuyor. Vefa yoldaş hep aramızda olacak. Şu an bizimle buradadır" dedi.

İstanbul'dan yaptığımız canlı bağlan ile Vefa Serdar'ın eşi Aysel Bölücek Serdar ve Önsöz Dergisinin Genel Yayın Yönetmeni Songül Yücel bizlere Vefa yoldaşa dair düşüncelerini paylaştı.

Serbest kürsünün ardından Vefa Yoldaşın sevdiği, kendi yazdığı şiirler ve şarkılarla devam etti. Vefa yoldaşımıza sözümüz devrim olacak!

Mücadele Birliği/Antakya

Vefa'yı Doğum Gününde Andık

Vefa'mız için son yıllarını geçirdiği Ada'da tüm sevenlerinin katılacağı ve büyük bir "doğumgünü" etkinliği için çıkmıştık yola. Ancak O'nun aramızdan alan covid-19 kısıtlamaları nedeni ile online bir etkinlikle anmak durumunda kaldık.

Sevmezdi doğumgünü'nün kutlanmasını. Kendisinin doğumgünü'nü kutlarken, doğum günü kutlanmayan yoldaşlarını, dostlarını düşünür, "haksızlık bu" derdi; bir parça da utanırdı ilgi kaynağı olmaktan... Ama yoldaşları her sene bir yolunu bulur kutladı O'nun yeni mücadele yaşamı.

Saatler süren etkinlik boyunca O'nun anlattık, O'nun için belirlenen parçaları söyledik, O'nun söylediği parçaları dinledik Vefa'mızın sesinden...

Saatler nasıl akıp geçti anlamadan. Daha anlatılacak, konuşulacak o kadar şey varken düğümlendi boğazlarda heceler... İyi ki doğdun, iyi ki...

Önsöz Dergisi Vefa Serdar Özel Sayısı Çıktı

Çıktı!

"Onun yokluğu her birimiz de tarifi imkansız bir boşluk bıraktı, umarız bu anı kitap biraz olsun bu boşluğu doldurmamıza yardımcı olur."

KADINLARIN SAVAŞI HAKLI BİR SAVAŞTIR

Kadınların mücadelesinde, daha önce görülmemiş kitlesellik, yoğunluk, yaygınlık, patlama ve çok hızlı bir gelişme yaşanıyor. Geçmişin ayak bağlarından ve kendi engellerinden kurtuldukları daha ileriye gideceği kesin. İnsan ayağında pranga varken iyi dövüşemez. Geçmişin prangalarından kurtulan kadınlar daha iyi dövüşüyor. Prangalardan, zincirli yaşamdan özgürlüğe giden yolu dövüşe dövüşe açıyorlar.

İşçi sınıfı ve emekçi halk kitleleri, yeni bir dünya için, eski topluma karşı on yıllardır mücadele yürütüyor. Verilen mücadele birçok yerde zafere ulaşırken, diğer yerlerde de, zafer elde edilmediyse de, bu yönde kolay elde edilemeyecek büyük ilerleme sağlandı. Yeni bir dünya uğruna mücadelenin bütün tarihi boyunca, dövüşen, eğitilen, örgütlenen öznenin kendisi de büyük bir dönüşüm geçirdi.

Devrimden sonra, nasıl ki Gleb, farklı bir Daşa ile karşılaştıysa, bugünkü özel mülkiyet toplumu da karşısında farklı kadınlar buldu. Uyanan, anlayan ve açıklayan, başkaldıran, savaşan, her şeyi değiştirmek için kararlı kadınlar. Kısacası, dünya çok değişti. Burjuvazi, toplumu yönetemiyor ve denetleyemiyor. Onların egemen olduğu bir dünya yok artık. Sistemin her alanında, çatışan, zincirlerini kırmak ve özgürleşmek için her şeyi göze alan insanlar var. Kadınlar, sömürü ve baskı toplumuna karşı her yerde ateş ediyorlar. Yeni bir dünyaya doğru durdurulamaz bir güçle ilerleyen işte bu güçlerdir. Zafer, onlarıdır.

Zafer, toplumun köklü olarak dönüşümü demektir. Köklü bir toplumsal değişim olmadan kadınlar kurtulamaz-

lar. Fakat böylesine olumlu ve temelden bir değişim kadınların dışında gerçekleşemez. Her şeyden önce, bu değişimin olması için, kadınlar tarafından benimsenmesi gerekiyor. Kadınlar kendi kurtuluşlarının nasıl gerçekleşeceğini bilincinde oldukları içindir ki, devrim kavgasında aktif bir rol oynuyorlar.

Kadın hareketi, yeni bir dünya ve özgürleşme kavgasını daha ileri, oradan temel hedefe vardırarak için büyük bir güçle savaşırken, mücadelenin pratik gereksinimini karşılayacak bir politika izlenmelidir.

Toplumun kadınlara karşı şiddeti boyutlanıyor. Sistem ve erkekler bütün güçleriyle kadınlara saldırırken kadınlar erkekten, devletten, sermayeden yani bugünkü toplum tarafından her gün, her saat, her an şiddet görüp öldürülürken kadın hareketi, mücadelenin bugünkü düzeyine saplanıp kalamaz. Kadın hareketi savaşı kazanmak için, doğrudan, cepheden bir mücadeleyi güçlendirmeli, yoğunlaştırmalı ve yükseltmelidir. Ne kendini mücadelenin yalnızca dolaylı yollarına bağlamalıdır ne savunmada kalmalıdır. Kadınlar bu tarihsel iç savaşta saldırgan hücumcu bir anlayışla hareket ederek kazanabilir.

Kadınlar, kölelik zincirlerini kendi güçleriyle kırarak ve özgürleşecektir. Bu demektir ki, mücadeleye daha çok kadının katılımı sağlanmalıdır. Daha fazla kadının mücadelede yer alması nasıl sağlanacaktır? Daha kitlesel bir kadın hareketi, yalnızca eğitim, propaganda ve ajitasyon çalışmalarıyla, seminerlerle vb. dolaylı yollarla sağlanamaz. Kitleleri asıl eğitecek, onları devrim eğitiminin geçirecek olan, devrimci kitle eylemleridir. Pratikte, somutta olan da

budur. Bugün her yerde büyük kadın kitleleri harekete geçiyorsa bunda kadınların isyan ve ayaklanmalarının tartışılmaz bir etkisi var. O halde daha çok devrimci eylem! Daha çok isyan ve ayaklanma! Hareketin pratik gereksinimi bu yolla karşılanabilir.

Kadınların gerçek ve tam kurtuluşu devrimin sağladığı özgür ortamda gerçekleşir. Devrim, var olan gerçekliği değiştirme yöntemidir. Başka bir anlatımla, verili gerçekliğin yerine yeni bir gerçekliğin konmasıdır. Ufku, var olan gerçekliği aşmayanlar, gerçekliği değiştirmek yerine, bugünkü gerçeklik içinde değişim peşinde koşuyorlar. Var olan gerçeklikte iyileştirmeler ve düzenlemelerle kendilerini bağlayanlar, bugünkü gerçeklik karşısında yatıştırıcı bir rol oynarlar ve oynuyorlar. Kitlelere devrimci ve isyancı bir anlayış kazandırmak yerine, onları yatıştırmak için uğraşmaktan, var olan topluma daha iyi hizmet olur mu!

Oysa kadınları asıl etkileyen eyleme geçiren ve ömrünü verdiği şey, eski dünyayı yıkmak ve yeni bir dünya kurmaktır. Var olan gerçekliğe eleştirel ve eylemsel olarak saldırmak ve onu değiştirmekten başka hiçbir şey, kitleleri bu denli devrimcileştirmez. Kurtuluşu kesinlikle bu yoldan gidilecektir.

Gerçekliği değiştireceğine, onu yorumlamakla yetinenler, gerçekliği, bugünkü toplumu sonsuzca yorumlamaktan başka bir şey yapamazlar. Dünyayı milyonlarca kez yorumlamakla, onu değiştiremezsiniz. Bu şekilde davrananlar ya da en fazla, sınırlı değişikliklerle oyalananlar, köklü bir değişiklik yapmadan ömürleri var olan gerçekliğin önünde geçmiş olur.

Sorunun ta kalbine kadar inmeliyiz. Kadınların ezilmişliğinin ve toplumsal eşitsizliğinin kökü özel mülkiyet toplumundadır. O halde bu toplum, kökten dönüştürülmelidir.

Eski dünyanın güçleriyle, yeni bir dünya kurmak isteyen ilerici devrimci güçlerin arasında çok şiddetli bir kavgı on yıllardır sürüyor. Burada, düzen güçleri gerici konumdadır. Kapitalistlerin işçi sınıfı ve kadınlara karşı verdiği kavganın köklerini bugünkü özel mülkiyet toplumunda, insanın insan üstündeki sömürsünde, kadınların köleliğinde ve eşitsizliğinde aramak gerekir. Kapitalistlerin, toplumun sürdürdüğü savaş kölelik yanlısı bir savaştır. Emekçilere, kadınlara sermaye egemenliğine boyun eğdirmeye, erkek egemen sistemi devam ettirmeye yöneliktir. Dolayısıyla egemen sınıfın bu kavgası, haksız bir kavgadır. Emekçilerin, kadınların kavgası, kapitalist köleliğin yıkılması ve bireylerin özgür ve insanca yaşadığı bir dünya içindir. Bu kavgaya haklı bir kavgadır. Tarihsel bakımdan kaçınılmazdır ve zorunludur.

Kazanmak için haklı olmak yetmiyor. Devrimci ve isyancı olmak gerekiyor. Yalnızca devrimci ve isyancı olarak devrimci biçimde mücadele ederek, devrimi kazanabiliriz.

Kadınlar önlerine büyük hedefleri gerçekleştirmeyi koymazlarsa, hareket ancak sınırlı bir gelişim gösterir. Kadınlar, gücünü, enerjisini, hareketini, mücadele azmini sınırlayan her anlayış karşısında ilkeli bir duruş sergilemelidir. Kurtuluşun toplumun devrimci dönüşümüyle sağlanacağı, sadece teorik olarak açıklanmadı, bir toplumsal sistem olarak sosyalizm tarihi tarafından da so-

mutlandı.

Kadın hareketinin kurtuluşunu gerçek yapacak devrimci bir strateji yoksa, hareket bir isyan hareketi olarak kalır. Devrimci strateji, isyandan daha fazlasını içerir. Stratejinin hedefi, tekeli kapitalist egemenliği yıkmak, iktidarın işçi sınıfı, emekçi halk tarafından ele geçirilmesi ve devrimci bir iktidarın kurulmasıdır. Kurtuluş için gerçek özgürlük ve gerçek eşitlik için kadınların isyanı, başkaldırısı bu hedefe yönelmelidir. Kurtuluşa götürecektir hareket, devrimci ve isyancı kadın hareketidir.

Güncel eylemlere, kurtuluş bakışıyla baktığımızda, yatıştırıcı kadın hareketlerinden farklı sonuçlara ulaşacağımız çok açıktır. İstanbul sözleşmesinin feshedilmesine karşı kadınların her yerde, her noktada eyleme geçmesi, güçlerini sokakta, eyleme birleştirdi ve büyük bir öfke içinde, tekeli kapitalizmin, devletin ve toplumun karşısına dikildi, pratik tavır koydu. Kadınların güçlerini birleştirmesi, burjuva toplumla, burjuva devletle, siyasi iktidarla çatışması, kurtuluş yolunda önemli bir gelişmedir. Önemli olan özgürlük yolunda ileri adımların atılmasıdır. Kurtuluş hedefi olmayanlar, gelişmeyi sadece günlük kazanımlarla ölçer. Büyük amaçları olanlara, eylemleri bu yolda, harekete yeni bir itiş vermesi, yeni bir kalkış noktasını oluşturması yönünden bakarlar. Harekete geçen dövüşen ve devrimci kadınlar, kurtuluşunu gerçekleştirecektir.

Kadınlar daha büyük şiddet ve saldırılarla karşı karşıya. Ancak, sömürü ve baskı toplumu saldırıları ne kadar artırırsa artırırsın; mücadelemin önlenemez bir güçle ilerliyor. Zaferimiz kesindir.

Gazi'de İşkence ve Ajanlık Teklifi

31 Mart'ta Gazi Mahallesi'nde gözaltına alınarak iki gün işkence gören Mücadele Birliği okurları Sezer Çakmak ve Süleyman Çakmak İHD İstanbul Şubesi'nde basın toplantısı gerçekleştirdi.

"İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek" dövizli açılan basın toplantısına Mücadele Birliği Gazetesi'nden Özlem Oral, Gazi Mücadele Birliği'nden Hıdır Devrim ve gözaltına alınan Sezer - Süleyman Çakmak katıldı.

Özlem Oral, 31 Mart günü Gazi Mahallesi Sekizevler'de oturan okurları Sezer ve Süleyman Çakmak'ın yolda gözaltına alınarak iki gün Gazi Karakolu'nda işkence gördüğünü anlattı.

Sezer ve Süleyman Çakmak kardeşlerin gözaltına alınma sebeplerinin civarda bir grup gencin astığı Kızıldereme anma pankartı olarak gösterildiğini, pankart astığı söylenen gençlerin de gözaltına alındığını ve 2 gün boyunca sistematik olarak işkenceye maruz kaldıklarını belirten Oral "Bu gözaltı süresince avukatları ile görüşmek isteseler de avukatlarına haber verilmemiştir.

Sezer ve Süleyman ancak 2 gün sonra serbest bırakıldıklarında avukatlarına ve ailelerine ulaşabildiler. Nasıl darp edilerek polis aracına bindirildiklerini, aracıta biber gazı sıkıldığını, karakolda da saatlerce işkence gördüklerini anlattılar" dedi.

Karakolda sırtlarına tekmele yumruklar atıldığını, kafalarına silah dayanarak ölümlü tehdit edildiklerini, yiyecek verilmediğini, tuvalete dahi çıkarılmadıklarını, kendilerine alakası olmayan sorular sorulduğunu, işbirliği teklif edildiğini, götürüldükleri hastanede de polis doktor muayenesine girdi-

ğini ve yaralanma-darp izlerini kayda geçirmediğini ancak 2 gün sonra serbest kaldıklarında öğrendiklerini aktaran Oral, "Okullarımız ancak serbest bırakıldıktan sonra kendi çabalarıyla THİV'e giderek darp raporunu alabildik" dedi.

Kürt ve Alevilerin, işçilerin yoğunlukla yaşadığı yoksul mahallelerde devletin ve polisin bu saldırıları "olağanlaştı" denebilecek kadar sık yaşanan bir durum haline geldiğini ifade eden Oral, "Mahallelerde terör estirenler, devrimcilerden uzak tutulmak istenen, her fırsatta baskın, gözaltı ve saldırılarla yıldırılmaya çalışılan gençler, onların baskıcı ve saldırgan terörüne karşı onurlu bir yaşamı seçiyor ve böyle yaşıyorlar. Yaşanan bu saldırılara sessiz kalmayacağız. İnsanlık Onuru İşkenceyi Yenecek diyerek her alanda mücadelemizi sürdüreceğimizi bir kez daha vurguluyoruz" dedi.

Gazi Mahallesi'nde oturan Mücadele Birliği Temsilcisi Hıdır Devrim ise semtlerinde devrimcilere ve gençlere yönelik polis saldırılarının, gözaltı ve işkencenin çok sık yaşandığını, bunun devrim mücadelesini engellemeye yönelik, gözdağı vermek amacıyla yapılan saldırılar olduğunu ifade ederek "Biz komü-

nistler devrimciler asla mücadelemizden vazgeçmeyeceğiz" dedi.

İşkencede kolu kırılan Sezer Çakmak, "ağabeyimle eve doğru yürüyorduk. Çevremizde 5 tane polis aracı durdu. Hemen bana saldıran arabanın içine almaya çalıştılar. Ben karşı koymaya çalışınca boynumu sıkarak arabaya sürüklendiler. Bağırمام üzerine çevreden tepki gösterenler oldu ama polis saldıran onları uzaklaştırdı" diye yaşadıklarını anlattı.

Kendilerine direk saldırıldığını, kimlik ya da herhangi bir soru sorulmadığını söyleyen Sezer, gözaltı aracında da gaz sıkıldığını, ağabeyinin bu nedenle baygınlık geçirdiğini anlattı. Gözaltı aracında ve karakolda sürekli işkence gördüklerini ve kolunun kırıldığını ve vücudunda darp izleri morluklar olduğunu belirtti.

Avukatları ve ailelerine haber vermelerinin de engellendiğini ve ancak serbest bırakıldıktan sonra ailelerine ve avukatlarına haber verdiklerini söyledi.

İzleyenlerin sorularına da cevap vererek olayın detaylarını anlatan Çakmak kardeşlerin anlatımları, baskılardan korkmayacakları kararlılıklarını vurgulamalarıyla sona erdi.

1 Nisan Boykotu Ve Saldırı

İstanbul Üniversiteler Dayanışması, Boğaziçi Üniversitesi kayyum rektör ataması protestoları nedeniyle tutuklanan ve ev hapsi verilen arkadaşlarımızın serbest bırakılması talebiyle İstanbul Kadıköy'de "1 Nisan'da Boykottayız! Özgürlüğümüz, Arkadaşlarımız Ve Kampüslerimizi Almak İçin Geliyoruz!" diyerek eylem yaptı.

Ancak öğrencilerin çağrısı üzerine Kadıköy Kaymakamlığı, gece saatlerinde Covid-19 pandemisi bahanesiyle açık alanlarda toplantı ve gösteri yürüyüşünü yasakladığını duyurdu.

1 Nisan günü öğrencilerin çağrısı yaptığı İskele Meydanı Kadıköy sokakları polis ablukasına alındı. Yasağa rağmen öğrenciler Rex Sineması önünde toplanarak sloganlarla Rıhtım'a doğru yürüyüşe geçti. Kitlenin önünü kesen ve çevresini saran polis, biber gazıyla saldırdı, çok sayıda kişiyi gözaltına aldı.

38 kişinin gözaltına alındığı eylemde öğrenciler önce TİP binasında toplanarak kısa bir açıklama yaptı, ardından Eğitim Sen binasına geçerek bir basın açıklaması gerçekleştirdi.

Dersleri boykot eden Boğaziçi Üniversitesi öğrencileri, "Meşru olmayan kayyumalara, polis şiddetine, korku rejimlerine karşı omuz omuza durmak için 1 Nisan'da Kadıköy'de; Anıl ve Şilan'ın özgürlüğü için 2 Nisan'da Kartal Adliyesi önünde buluşuyoruz. Biz direnişimizle dokuzunu aldık ve yarın da Anıl ve Şilan'ı alacağımızı buradan ilan ediyoruz" dediler.

Diğer üniversitelerdeki kayyum atamalarına ve uygulamalarına da değinen öğrenciler, "Korkuyorlar çünkü kabuslarında Gezi'yi görüyorlar" diyerek tutuklu arkadaşlarının yarın görülecek duruşmasını hatırlattılar.

Liseliler Erteleme Değil, İptal İstiyor!

Liseli DÖB'lüler, eğitimin niteliksizliğine ve pandemide eğitim sürecinin iyi yönetilememesine ve sınavların iptal edilmemesine karşı Galata Köprüsüne "Erteleme Değil, İptal İstiyoruz!" pankartı astılar.

#BundanSonrasıLiselilerde

FAŞİZMİ YIKACAĞIZ ŞIARIYLA 1 MAYIS'TA TAKSİM'E

1 Mayıs'a tam bir ay kaldı. Ve tıpkı geçen yıl olduğu gibi, salgın bahanesiyle, 1 Mayıs yine yasaklı. "Sokağa çıkma kısıtlamaları" ile önü alınmak isteniyor. Özellikle de dinci faşizme meydan okuyan Newroz kutlamalarından sonra...

Anımsanacaktır. Geçen yıl, sırf 1 Mayıs'ı "meşru bir gerekçeyle" yasaklayabilmek adına, "sokağa çıkma kısıtlaması" dedikleri hafta sonu kısıtlamasını 1 Mayıs'ı da kapsayacak şekilde 4 güne çıkarmışlardı. Bu yıl böyle bir oyuna gerek de kalmadı. Zaten 1 Mayıs Cumartesi gününe denk geliyor. Bir süredir sadece Pazar günlerini dahil ettikleri yasağa Cumartesileri de dahil ettiler, oldu bitti!

Dinci faşist partilerin kongrelerindeki durum; ramazanda teravah serbest, geri kalanlara 21'den itibaren sokaklar yasak; "ekonominin çarkları dönmek zorunda" diye işçileri yine "yasaklardan muaf" türünden ikiyüzlülük vb. üzerinde duracak değiliz. En sıradan insanı çıldırtacak bir pervasızlık ve görmemişlikle, bir kendinden geçme haliyle, hoyratlıkla sergiledikleri bu türden tutumlar, herkes tarafından görülüyor. İşin teşhir gerektirecek bir tarafı kalmadı artık.

Sokak röportajları, sosyal medya mecralarında küçük patlamalar şeklinde yayılan paylaşımlar, emekçilerin duruma dair çok net ve keskin bir bakışa sahip olduğunu ortaya koymakta. Dinci faşizme karşı kin ve öfke, nefret ve hınç korkunç bir düzeye çıkıyor.

Salgının katladığı yıkım, alınmayan önlemler, verilmeyen destekler, on binlerce işletmeyi iflase sürükleyen yasaklar, kod-29 belasının işsizlik cehennemine savurduğu binlerce işçi, adeta bilinçli bir kıskırtma halini alan kadına yönelik resmi saldırılar, öğrencilere dönük amansız saldırı, soluksuz baskı, baskı, baskı... Artık nefes alamıyor toplum.

Bu şartlar altında dinci faşist iktidar, elbette emekçi yığınların güçlerini bir araya getirdiği büyük gösterilerden korkacaktır. "Kendisine serbest, emekçilere yasak" mantığının ardında, tam tamına bu var. Kendi kitle tabanını harekete geçirebilecek, bir şekilde onlara moral verebilecek her tür toplantı ve hareketin önü açılırken; emekçi yığınların, devrim cephesinin genel hareketini engellemek, onların güçlerini bir araya getirmesine mani olmak, sürüp giden iç savaşın en olağan sonuçlarından biri yalnızca.

Üstelik, sanki hasımlarının özellikle damarına basmak, onları çileden çıkarmak istercesine bir pervasızlıkla sergileniyor bu ikiyüzlülük. Kendi kitle tabanına verilmesi gereken en net "ideolojik" mesajlar gönderiliyor, bu taban konsolide edilmek isteniyor; öte yandan emek cephesinin sinirleri geriliyor, moralleri bozulmaya çalışılıyor. Sonuçta, iç savaş da diğer savaşlar gibi, moral ve psikolojik etkilere son derece açıktır!

Birleşik devrim cephesinin her adımını büyük bir şiddetle, baskıyla boğmaya çalışıyor dinci faşizm. En sıradan eylemlerde bile bunu

yapıyor. Emekçi yığınlar açısından harekete geçmenin bedeli her geçen gün ağırlaşıyor. Buna rağmen işçi eylemleri, kadın eylemleri, öğrenci eylemleri, Kürt halkının gösterileri sürekli yükseliyor. Daha bugün Kadıköy'de "1 Nisan'da boykottayız" açıklaması yapmak isteyen öğrencilere yönelik vahşet ve azgın saldırı, durumu bütün çıplaklığıyla gözler önüne sermektedir.

Dinci faşist iktidarın elinde baskıdan, zordan başka hiçbir şey kalmamıştır. Ve bu araç da, beklenenin aksine, artan şiddetiyle orantılı biçimde her geçen gün etkisini yitirmektedir.

Genel hatlarını çizdiğimiz bu koşullar altında gidiyoruz 1 Mayıs'a. Dinci faşist iktidar, bu şartlar altında "korona önlemleri çerçevesinde" dolaylı olarak yasaklamış oluyor 1 Mayıs'ı. Tıpkı geçen yılki gibi. Biz de, hiç kuşkusuz, tıpkı geçen yılki gibi, bu yasakları tanımayacağımızı şimdiden ilan ediyoruz.

Geçen yıl salgının şoku henüz atlatılmamışken, henüz sokaklara çıkma konusunda belirgin bir tereddüt hakimken, sağlık önlemlerine azami özen gösterilerek 1 Mayıs'a katılmak gerektiğini söylüyorduk. Aradan bir yıl geçti. Emekçi yığınlar sayısız eylem yaptı. Mitingler, gösteriler düzenledi. Çatışmalara girdi. Dünya genelinde ayaklanmalar oldu. Ve bu koca bir yılda, tüm dünyada sermayenin ve onun devletlerinin salgını nasıl bir ikiyüzlülükle kullandıklarını gördü ve kavradı yüz milyonlarca emekçi. Şimdi artık tüm yerkürede burjuvazinin bu aşâğılık yalanlarına kimse kulak asıyor. "Sağlık

gerekçesi" lafinin nasıl bayağı bir yalan olduğunu herkes gayet iyi biliyor. Artık her yerde "yalanlarınıza karnımız tok" diyor emekçiler.

1 Mayıs'ı yasaklamaya gücünüz hiçbir dönem yetmedi, bugünün koşullarında hiç yetmez.

Geçen yıl Taksim'de pek çok gösteri oldu. Ortak yürüyüşler, ayrı gösteriler yapıldı. Bu yıl Birleşik Mücadele Güçleri gibi bir avantajımız var. Birleşik Mücadele Güçleri, hiç kuşkusuz bu "eylem yasaklarını" hiçbir yerde kabul etmeyecektir. Türkiye ve Kürdistan'ın hemen tüm merkezlerinde 1 Mayıs kutlamalarını birlikte örgütleyeceklerine kuşku yok. Ve bu yıl, çok daha güçlü bir şekilde Taksim'e çıkacaklarından da kuşku yok. Taksim'e çıkmak için dinci faşizmin iznine de ihtiyacımız yok!

Madem dinci faşist iktidarın pervasız ve azgın saldırıları böylesine tırmanıyor... Biz de "Faşizmi Yıkacağız" şiarıyla Taksim'i fethetmeli, Türkiye ve Kürdistan'ın belli başlı tüm büyük kentlerinde büyük gösteriler düzenlemeliyiz. Gözü pek, diş diş bir mücadeleyle, emekçilerin biriken öfkesinin akacağı yolu açmamız gerekiyor. Birleşik devrimin odağı olmak, böylesi momentlerde öne çıkmayı gerektirir. BMG için bu 1 Mayıs, tam da bu türden bir imkan sunmaktadır.

Faşizmi Yıkacağız Şiarıyla Taksim'e!

Nurtepe'de Kızıldere Anması

31 Mart 1972 günü Kızıldere'de katledilen THKP-C ve THKO savaşçıları, İstanbul Nurtepe Mahallesi'nde Birleşik Gençlik Meclisleri (BGM) tarafından yapılan yürüyüşle anıldı.

Deniz Gezmiş, Yusuf Aslan ve Hüseyin İnan'ın idam edilmesini önlemek amacıyla 27 Mart 1972'de Ünye'deki NATO Üssünden yabancı görevlileri kaçıran ve 30 Mart 1972'de Kızıldere'de devlet güçlerince katledilen THKP-C ve THKO savaşçıları Mahir Çayan, Cihan Alptekin, Ömer Ayna, Saffet Alp, Nihat Yılmaz, Ertan Saruhan, Ahmet Atasoy, Hüdayi Arkan, Sinan Kazım Özdoğan, Sabahattin Kurt ölümsüzleşmelerinin 49'uncu yılında Birleşik Gençlik Meclisleri

(BGM), Nurtepe'de yürüyüş gerçekleştirdi.

Nurtepe'de, Çayan Halk Sineması'nın önünde başlayan yürüyüş sırasında Kızıldere Katliamı'na ve devrim mücadelesine ilişkin metin okundu.

"Kızıldere katliamı ve ardından Denizlerin katliamı devrim mücadelesini durduramamış aksine daha da güçlendirerek bugüne getirmiştir. Faşist devlet birleşik devrimimizi bastırabilmek için ne kadar katliamlar yaptıysa da binlerimizi zindana da atsa devrimin yükselişini o gün durduramadı, bugün de durduramıyor. Onların Kızıldere'de gösterdiği siper yoldaşlığının en yüce örneği bugün bizlerin omuzlarında daha güçlü bir şekilde yükseliyor" denilen açıklamada Boğaziçi Üniversitesi eylemlerine saldıran, üniversiteyi kuşatan, kadınları yaşamın dışına iten, ölümler erkek şiddetiyle sürekli yaşamak zorunda bırakan gençleri, kadınları geleceksizliğe, işsizliğe mahkum eden Kürt halkına ezilen halklara baskı uygulayan işçileri acımasızca sömüren bu düzeni yıkmaya zamanının geldiği vurgulandı.

"Gün, geçmişten bu güne büyük bedellerle yaratılan büyük zorluklarla ilmek ilmek örülen birleşik mücadeleyi zafere taşımaya zamandır. Şimdi birleşik mücadeleyi büyütme zamanıdır" denildi.

"Kısıtlı Zamanda Teslimat İstemeyin"

İstanbul Motosikletli Kuryeler Derneği, özellikle pandemi sürecinde yaşanan motokurye ölümlere ve çalışma şartlarındaki zorluklara ilişkin basın açıklaması yaptı.

9 Nisan akşamı Beşiktaş İskele Meydanı'nda bir araya gelen İstanbul Motosikletli Kuryeler Derneği üyeleri adına konuşan İbrahim Bozkurt, "Önceleri hobi olan, şimdilerde ihtiyaç ve yeri geldiğinde hayat kurtaran motosiklet bizler için ekme kapısı, yaşamımızı idame etmek için gerekli bir araçtır. Sizler asker, doktor, öğretmen vs. mesleklerinizle bunu yaparken, biz motokurye olarak evlerimize ekme götürüyor ve ailelerimizin geçimini sağlıyoruz. Yaptığımız işe saygı duyuyor, hakkımızı da savunuyoruz. Sizler gibi bir annenin oğlu, kızını. Gösterdiğimiz almak istiyoruz. Küfür değil teşekkür bekliyoruz" dedi.

"Bize verilen kısıtlı zamanda teslimat konusunu

şiddetle ret ediyoruz" diyen Bozkurt, "Taşındığımız malzemenin, ürünün emniyetini düşündüğümüz gibi kendi emniyetimizi de düşünmek zorundayız. Lütfen siparişiniz az bir süre geciktiğinde hesap sorulacak korkusuyla yaşamayın bizi. Ailelerimizi gözü yaşlı, eşlerimizi dul, çocuklarımızı anne-babasız bırakmayın" diye konuştu.

Bozkurt, "Yol sadece 4 teker araçlar için değil, hepimiz içindir. Yolda bizi de görün, yolu bizimle paylaşın, bizi sıkıştırıp, önümüze kırıp kaza yapmamıza, ölmemize, geçici veya kalıcı olarak iş göremez hale gelmemize engel olun" dedi.

Bayrampaşa'da Kod 29'a Karşı Sınıf Dayanışması

Bayrampaşa Belediyesi işçileri, temizlik şantiyesi önünde, 2018 yılında imzalanan sözleşmedeki hakları ve Kod 29 ile işten atılan arkadaşlarının işe geri alınması talebiyle eylem yaptı.

6 Nisan günü yapılan eyleme katılan sendika yöneticileri ve işçiler, şantiyede çalışmaya devam eden işçilere seslenerek işten atılan arkadaşlarına destek için eyleme katılmaları için çağrı yaptı.

AKP'li Bayrampaşa Belediyesi'nde yönetimi ve belediye şirketi BAYPAŞ ile 2018 yılında imzalanan sözleşmeye göre işçilere asgari ücretin %35 üzerinde ücret ödenmesi gerekiyor. Ancak işçiler en az 30 aydır bu haklarını alamadı. Sözleşmeden doğan haklarını isteyen işçiler de Kod 29 ile işten atıldı. İşçiler mahkeme yoluyla haklarını almak isteyince belediye yönetimi başta Hizmet İş Sendikası İstanbul 4 Nolu Şube işyeri Temsilcisi İzzettin Akan olmak üzere 9 işçiyi yalancı şahitlerle haklarında tutanaklar tutarak Kod 29'la işten attı.

İşçiler Mart ayından bu yana işlerine geri dönmek ve TİS haklarının verilmesi talebiyle eylemler yapıyor. İşçiler bu eylemlerini Altıntepsi Mahallesi'ndeki temizlik işleri şantiyesinde gerçekleştirdi.

Genel İş Sendikası Anadolu Yakası 1 Nolu Şube yöneticisi Ali Ekber Erarslan, "Yıllarca bu belediyede hizmet vermisi arkadaşlarımız Kod 29'la işten atıldı. Kod 29, işyerinde disiplinsizlik, zarar verme, ahlaka aykırı davranış, hırsızlık gibi yüz ki-

zartıcı suçların hepsini kapsayan bir madde. Asıl böyle bir maddeyle işçileri atmak yüz kızartıcı suçtur, ahlaksızlıktır. İşten atılan arkadaşlarımız değil onları bu şekilde işten atan belediye başkanı ve yöneticiler hırsızdır. Derhal bu maddeyi kaldırmalı ve arkadaşlarımız işlerine dönmeli" dedi.

Şantiyede çalışmakta olan işçilere de seslenen Erarslan, "Bakın temsilciniz sizin haklarınızı korumaya çalıştığı için, sizlere yapılan baskı tehditlere karşı çıktığı için işten atıldı. O size sahip çıktı, siz de ona sahip çıkmalısınız. Arkadaşlarımız işleri için mücadele ederken burada onların yanında durmalısınız. Yoksa kısa zaman sonra teker teker hepimiz kapının önüne konulursunuz. Daha fazla baskı ve tehditle karşılaşsınız. Şimdi sizin yeriniz şantiye değil, burası arkadaşımızın yanındır. İşinizi 15 dakika bırakın ve burada durun" dedi.

Kod 29 ile işten atılan İzzettin Akan Belediye yöneticilerine seslenerek "Beni işten atan Belediye Başkanı, yardımcılarını çıkıp karşımıza söylesinler. Bizim suçumuz nedir de Kod 29'la işten atıldılar? Bize 'İşte siz bu suçu işlediniz diye ispatlasınlar, ben bir gün durmam burada. Ama biz bir gün karşıyızda muhatap bulamıyoruz. Neden? Çünkü suçumuz yok. Biz kimsenin hakkını yemedik, hiç kimseye saygısızlık etmedik, hırsızlık yapmadık. Bu belediyeyi 25 senedir onlar yönetiyor. Hırsızlık da varsa onlar sorumlu, haksızlığı da onlar yapıyor. 15 sene

emeğim var burada. 15 senelik emeği yok saymak ahlaksızlıktır. Arkadaşımı savundum diye 29 Kod'la işten atmak ahlaksızlıktır" dedi.

DİSK Genel İş Sendikası'nın iki şubesinin kendisine destek için geldiğini ifade eden Akan, "Ben DİSK'e üye değilim ama bugün DİSK burada. DİSK benden para almadı, Hizmet İş para aldı. Benim sendikamın burada olması gerekiyor ama onlar belediyenin yanında olmayı tercih etti. Her iki sendikadaki arkadaşları da tanıyordum. Ama iki şubeden işçi arkadaşlarımız ve yöneticileri buraya kadar gelip benim hakkımı savunuyorlar. Ben arkadaşlarımı savunacağım, sendikam da benim arkamda durmalıydı" dedi.

Kod 29 ile işten atılan işçi Mehmet Aydoğdu da "Kod 29 diyorlar. Ben Kod 29 bunlardan öğrendim. Kağıt üzerinde oyunlar oynadılar, beni işten atıldılar. Ben kağıt oyunu bilmem, yalnız çalışmayı bilirim. 20 sene böyle köle gibi çalıştım. Her verilen

iş yaptım. Ama ne oldu. Yalancı şahitlerle işten atıldılar, 20 yıllık emeğimi görmezden geldiler. Neden atıldığımı bile bilmiyorum. Çünkü bir suçum yok. Bu maddeyle atmak ahlaksızca bir şey" dedi.

Sendikacılarla birlikte Kod 29'la işten atılan Dilbent Türker ve SML Etiket işçisi Seçil Arı da söz aldı. İşçi Temsilcileri Konseyi (İTK) ve Emegün Gücü Derneği adına konuşan Abdülkerim Satış da "Görüyorsunuz arkadaşlarımız haftalardır seslenmelerine rağmen ne başkan ne yöneticilerden biri çıkıp gelemiyor. Çünkü onlar da arkadaşlarımızın haklı olduğunu biliyor ve gelemiyorlar. Ama olsun biz buradayız ve direnişimizden de taviz vermeyeceğiz" dedi.

Bayrampaşa Belediyesi işçileri daha sonra belediye binası önünde basın açıklamalarını yaptılar. Açıklamanın ardından sendika temsilcileri de konuşmalar yaparak Bayrampaşa işçilerine destek olduklarını söylediler.

GÜNÜ GEÇMİŞ KURUMLAR

I.Cevat Çetiner

Kapitalist ülkelerin hangisine bakarsak bakalım, ister demokrasisi ve refahı en gelişkin olduğu iddia edilen yerlere ister en yobaz, geri, yoksul ilan edilen yerlere, gördüğümüz şey aynı: Ayaklanmalar, devrimci kargaşalık. Peki ama neden?

1848'de Almanya'da yaşanan benzer bir süreci tahlil eden Engels, bu durumun nedenini şöyle açıklıyor: Her türlü devrimci kargaşalığın arkasında, günü geçmiş kurumların karşılanmasını engelledikleri gereksinimler bulunur.

Evet, bilinç ve davranışın itici gücü gereksinimdir. İnsanlar, varlıklarını ve gelişimlerini mevcut koşullar altında sürdürmeyeceklerini gördükçe, çözüm arayışına girerler. Var olanı sorgulamaya, anlamaya ve nihayetinde aşmaya yönelirler. Praksisin yani üretken etkinliğin ardında gereksinim vardır.

Bugün de mevcut toplumsal ilişkiler (kapitalist üretim ilişkileri ve bunun şekillendirdiği diğer tüm toplumsal ilişkiler), kitlelerin gereksinimlerini karşılayamıyor. Kitleler, toplumun küçük bir azınlığını oluşturan sömürü sınıfının gereksinimlerine göre şekillenmiş olan politik, hukuksal, kültürel, ahlaksal vb. tüm toplumsal ilişkilerde, ama esas olarak da ekonomik ilişkilerde köklü değişimler gerçekleşmediği sürece varlıklarını koruyup geliştirmelerinin mümkün olmadığını duyumsuyor, algılıyor, anlıyor ve nihayetinde de bilince çıkarıyorlar. Ve dolayısıyla, üretken ey-

lemle, her türlü yol ve yöntemle bu değişimi sağlamaya yöneliyorlar.

Dolayısıyla kadınlar, göçmenler, işsizler, gençler, ten renginden dolayı ayrımcılığa maruz kalanlar, asimile edilmek istenen uluslar, aydınlar, köylüler, küçük burjuvalar, işçiler yani toplumun ezilen ve sömürülen tüm sınıf ve kesimleri, toplumsal ilişkilerin tüm alanlarında yaşadıkları köklü sorunlar nedeniyle sokakları terk etmiyorlar.

Kitlelerin bu yönelimi ise, karşısında mevcut toplumsal ilişkilerin ifadesi ve koruyucusu olan kurumları, örgütlenmeleri buluyor. Kitlelerin, mevcut toplumsal ilişkileri değiştirme isteği, bu kurumlar tarafından engelleniyor. Bu engelleme de, kitlelerle bu kurumların çatışmasını, devrimci kargaşalığı ortaya çıkarıyor. Yani kitleler, sokağa girmiş oluyorlar. Böylece, bir toplumsal devrim için gerekli nesnel koşulların yanında devrimin özne koşulu da olgunlaşıyor.

Örneğin kadınlar... Varlıklarını korumak ve toplumsal konularını geliştirmek için attıkları her adımda karşılarında, mevcut toplumsal ilişkileri ve bunların ifadesi olan kurumları buldular, buluyorlar. Mevcut ekonomik, politik, kültürel, ahlaksal vd. ilişkiler ve bunların ifadesi olan meclis, partiler, mahkemeler, askeri güvenlik örgütlenmesi, aile, dini kurumlar... kadının karşısına dikiliyor. Bu durumda da, varlığını koruyup geliştirmek isteyen kadının önünde tek seçenek kalıyor:

Tüm bunlarla çatışmak ve aşmak; tüm toplumsal ilişkileri ve örgütlenmeleri, kendi gelişimine engel olmayacak bir şekilde, tüm gereksinimlerini karşılayacak bir şekilde yeniden inşa etmek; yeniden inşası mümkün olmayanları ise ortadan kaldırmak. Bu durum, kadınların önünde bir seçenek olarak değil nesnel bir zorunluluk olarak duruyor. Nesnel bir zorunluluk olduğu için de, kadın hareketinin gelişimi engellenemez bir nitelik kazanıyor. Kadın hareketi, toplumsal devrim sürecinin en önemli parçalarından biri oluyor.

İşçi ve emekçiler açısından da durum aynı. Gereksinimlerini karşılamak için attıkları her adımda karşılarında, mevcut toplumsal ilişkileri ve kurumları buluyorlar. Mevcut toplumsal ilişkiler ve kurumlar tarafından sükr etmek en önemli ahlaki değerlerden biri ilan edilirken, sendikalaşarak hakkını aramak gayri ahlaki ilan edilerek kod 29'la yani işten çıkarılmayla cezalandırılıyor. İşten çıkarılmalara karşı mücadele polis jandarma copuyla, yetmedi nezaret ve savcılık kurumlarıyla engelleniyor. Greve çıkanların, gecikmiş maaşını talep edenlerin üzerine tüm kurumlar elbirliği ile yürüyor. İstatistik kurumu, kapitalistlerin maaş zamlarını düşük tutmalarına zemin hazırlayabilmek için enflasyonda mucizeler yaratıyor. Siyasi partiler, hükümet, meclis, oy-teşvik-hibe yasalarını üst üste çıkararak kapitalistlerin gereksinimlerini karşılarken, işçi ve emekçilerin, işsizlik

fonundaki paralarını bile doğru düzgün almalarına engel oluyor.

Sadece 2020'de yaşananlara bir bakın. İktidar yanlısı ya da muhalif, hiç fark etmez, siyasetçiler, ekonomistler, medya; yani düzenin tüm kurumları ve sözcüleri, pandemiyle birlikte ağırlaşan ekonomik krizin tüm kesimleri vurduğunu anlatıp durdular. İşçi ve emekçilerin taleplerinin önüne set çekmeyi ve patronların taleplerini karşılamayı meşrulaştırmak için bu yalan döne döne anlatıldı. Ama gerçek hiç de böyle değildi. Bu bir yılda, 280 bin kişinin sadece banka hesaplarındaki para miktarı %30 artışla 260 milyar doları buldu. Bu bir yıldaki sadece nakit servetlerinin artışı 60 milyar dolar. Sanılmasın ki bu artış, iktidardan nemalanan yeni yetme üç beş kapitalistin durumunu yansıtır. Hiç de değil. Bu paranın yarısı soyadları Koç, Sabancı, Eczacıbaşı, Zorlu, Şahenk, Çalık, Özdemir olan 20 kişiye ait.

Evet, işçiler ve emekçiler de, gereksinimlerini karşılamalarının önündeki engellerin mevcut toplumsal ilişkiler ve kurumlar olduklarını ve bunların kapitalistlerin gereksinimlerini karşılamak için her türlü yola başvurduklarını deneyimleriyle öğreniyorlar.

Bu durumda da önlerinde tek seçenek kalıyor: mevcut toplumsal ilişkiler ve kurumlarla çatışmak ve aşmak. Kendi gereksinimleriyle uyumlu bir toplumsal örgütlenme yaratmak! İşçi ve emekçiler için yeni bir toplumsal düzen kurmak, yaşamsal ihtiyaçlarını karşıla-

mak için dahi bir zorunluluk haline geldi. Ki, insanca bir yaşama kavuşmak için oldukça uzun bir zamandır zorunluluk haline gelmişti.

Bu örnekleri çoğaltıp detaylandırmak mümkün. Ama gerek yak. Hepsi aynı kapağı çıkarıyor. Günü geçmiş ilişkiler ve kurumlar, ezilen ve sömürülen kitlelerin gereksinimlerini karşılamıyorlar, karşılamalarına engel oluyorlar. Ve bunun sonucu, devrimci kargaşalık!..

Şüphesiz bu çatışma yeni değil. Uzun bir tarihi var. Bu tarih, günü geçmiş kurumların, kitleleri bastırma girişimleriyle dolu. Zaman zaman oyalama, aldatma ama asıl olarak zorla. Ama yine Engels'in dediği, "bu gereksinimleri her bastırma girişimi, onu, engellerini parçalayınca kadar, daha belirgin bir duruma getirmekten başka bir sonuç vermez" ve vermedi de.

Bugünkü devrimci kargaşalığın, öncekilerden çok daha belirgin, güçlü, yaygın olması, uzun yıllardır bastırılan kitlelerin gereksinimlerinin çok daha belirgin, olgun, önüne çıkacak engelleri parçalayacak kadar zorunlu hale gelmiş olmasındadır. Bu durum, kapitalizmin sonunu getirecektir. Kapitalizmin sonunu kaçınılmaz sonunu geciktirmek için uygulayacağı aldatma, oyalama ve zor politikaları, devrimci komünistlerin yol göstericiliğinde, devrimci kitleler tarafından boşa çıkarılacaktır.

ALAN TEMİZLİĞİ YAPILIYOR

Taylan Işık

Yüz dört emekli amiralin Montrö Anlaşması'yla ilgili yaptıkları açıklama etrafında dinci faşist iktidarın kopardığı fırtınayı -aslında buna yaygara demek çok daha doğru olur- nasıl anlamak gerek?

Her şeyden önce, bu emekli denizcilerin bir darbe peşinde koştuklarını, bir askeri darbeyi kışkırttuklarını söylemek, Türkiye'de askeri darbelerin nasıl ve kimler tarafından örgütlendiği ve askeri darbelerin tarihi hakkında hiç bir şey bilmemek anlamına gelir.

Türkiye'de askeri faşist darbeler, 12 Mart 1971 askeri faşist darbesinden bu yana, daima emperyalist devletlerin, tekelci sermaye sınıfının en iri, ekonomik olarak en güçlü kesimlerinin onayı, izni ve dahliyle yapılmıştır. Bu izin ve onay olmadan, tüm eğitim ve terbiyelerini NATO'da almış, ABD'ye bağlılığını kanıtlanmış generaller değil bir darbe, bir açıklama yapmaya bile cesaret edemezler; yapmazlar. 12 Eylül askeri faşist darbesini yapanlara ABD'lerin "our boys" yani "bizim oğlanlar" dediklerini akıldan çıkarmamalı. Aynı askeri faşist darbenin başta Vehbi Koç, Sakıp Sabancı ve Halit Narin olmak üzere en iri tekeller ve onların temsilcileri tarafından koşulsuz desteklendiğini de...

İç savaşın şiddeti, tekelci sermaye egemenliğinin, politik ve ekonomik kurumlarıyla toplu bir çöküş içinde olmaları hem tekelci sermaye sınıfını hem de emperyalist güçleri Türkiye'nin yönetim biçimine dair yeni arayışlara itmişti. Ancak bu arayışın yönü kimi dardüşünce sahiplerinin sandığı ya da hayalini kurdukları gibi, Biden ve AB'nin baskısıyla "demokratikleşme" değil; tam tersine, yine emperyalist güçlerinin destek ve onayı ile daha kanlı, Hitlervari, topyekun bir faşist diktatörlük yönünde oluyor. Süreç bitmiş değil; devam ediyor.

Biden ve Avrupalı emperyalistlerin dinci faşist iktidar üzerinde "demokratikleşme" yönünde baskı yapmasını hayal edenleri büyük bir hayal kırıklığı beklediğini hep yazdık. Çünkü emperyalistler için önemli olan "demokratikleşme" değil, Türkiye gibi emperyalist-kapitalist sistemin önemli bir halkasının toplumsal devrim tehlikesini atlatmasıdır. En azından şimdilik, bu hedefleri için RTE ve dinci faşist iktidardan daha uygun bir araç bulamıyorlar.

Egemenliğini sağlamlaştırmış, emekçi sı-

nflar, ezilen halklar ve yoksul kitlelerin devrimci kitle hareketi ve ayaklanma potansiyelleri karşısında kendini sağlama almış; emperyalizme bağımlı bir Türkiye'ye ihtiyaçları var. Sadece Türkiye'deki sermaye yatırımları ve askeri varlıkları için değil, bununla birlikte, ayak sesleri her geçen gün daha net duyulan bir dünya savaşında ileri karakol görevi yapacağı için de Türkiye'ye ihtiyaçları var.

Bu tahlilimizi doğrulayan sayısız somut örnek var. Sonuncusunu aktarmakla yetinelim. Bu örnek, AB Komisyonu Başkanı Ursula von der Leyen ile AB Konseyi Başkanı Charles Michel'in Türkiye'ye yaptıkları ziyarettir. Avrupalı emperyalistlerin bu iki temsilcisi, RTE'nin ayağına onu "insan hakları, demokratikleşme" vb. şeylere ikna etmek için değil, yürüdüğü yolda onu ve iktidarını destekledikleri açıklamak için geldiler. Açıkladılar, para akışı konusunda açık çek verdiler ve çekip gittiler.

Tam bu sırada dinci faşist iktidar, daha kanlı bir faşist diktatörlüğün önünde duran engelleri temizlemeye hız vermişti. HDP'nin kapatılması ve Gergerlioğlu'nun zindana atılması, İstanbul Sözleşmesinin çöpe atılması gibi saymakla bitmez örnekleri bir yana koyuyoruz. RTE ve partisi, "Güvenlik soruşturması"yla ilgili Meclis'e getirilen tasarrın reddedilmesini, Meclis'in bir hiç olduğunu kanıtlamak istercesine, tanımadı ve yeniden oylatarak kabul ettirdi. Meclis, cezasizi orta yerde duran bir ölüydü. Daha kanlı ve sınırsız bir diktatörlüğün önünde duran bir çakıl taşı kadar ağırlığı vardı, bir tekmeyle kenara itmiş oldu.

Aceleleri var ve kararlılıkla hareket etmek zorundalar. Her adımlarında bu gerçeği görmek mümkün. Dinci faşizmin bu yönelimini anlamayan liberaller, uzlaşmacılar, "bu kadarı da olmaz, bunu da yapmazlar dedğimiz her şey oluyor" sözleriyle şaşkınlıklarını ifade ediyorlar aslında.

İşte bu sırada, Rusya-ABD-Ukrayna arasında savaş tamtamları çalınır ve Rusya ile ABD karşılıklı gövde gösterileriyle birbirlerini caydırmaya çalışırlarken Montrö Anlaşması tartışması tekrar alevlendi. Türkiye, bu kapışmada emperyalist kampın, sesini çıkarmamakla birlikte, en aktif güçlerinden biriymi.

Burjuva muhalefet dahil, yol üstündeki tüm taşların hızla temizlenmesi gerekiyor. Emekli amirallerin açıklaması bunun için dinci faşizme gerekli bahaneyi yaratmış gibi. Çoğu

gerici, faşist partilere üye olan emekli amirallerin hangi saiklerle bu açıklamayı yaptıklarını bilmiyoruz; ama işçi sınıfı ve emekçilerin, hele de Kürt halkının çıkarlarıyla ilgili olmadığını biliyoruz. Dolayısıyla, bu açıklamanın nasıl ve hangi amaçlarla yapıldığı üzerinde değil ama dinci faşizmin bu açıklamayı nasıl kullanacağı üzerinde yoğunlaşmak için doğrusudur.

Çok geçmeden, dinci faşizmin, en iyimser tahminle yapılmasına göz yumduğu bu açıklamayı alan temizliği için kullanma niyeti ortaya çıktı. Daha ne olduğu belli olmadan, savcı ve hakimlerden önce RTE ve şürekası CHP'yi işaret etmeye başladılar. Devlet Bahçeli, her zamanki gibi, koçbaşı görevini üstlendi. "4 Nisan bildirisinin görünmeyen imzası Kılıçdaroğlu'na aittir" sözleriyle hedef ve amaçlarını açıkladı.

Bir gün sonra, sahneye RTE çıktı ve aynı noktayı işaret etti: Bildirinin arkasında "CE-HAPE" vardı. Şu anda bu 104 kişinin içerisinde bizzat Cumhuriyet Halk Partisi'nin üyesi olan; kendisi, karısı, oğlu, şusu, busu olanlar var. Bunları da yakın zamanda yazılı ve görsel medyada göreceksiniz."

Burjuva basınının dinci faşist iktidarın doğrudan borazanı durumundaki kısmı, bu sözlerden iki gün sonra, Çarşamba günü, "şusu, busu"nu açıkladı. Dinci faşist iktidarın koltuk değneği rolünü her zaman gönüllü üstlenmiş olan CHP, öyle görünüyordu ki, HDP'den sonra, atış menziline girmiş bulunuyor. Hürriyet gazetesi "şusu, busu" olarak bazı amirallerin çoluk çocuğunun listesini yayınladıktan sonra, RTE yine sahne alıp son noktayı koydu:

"Emekli amiraller ne yazık ki talimatı kendi başkomutanları Kılıçdaroğlu'ndan alıyorlar. Zaten orada onun imzası var; imzayı atan o. Önce onun temizlenmesi lazım."

Meclis, kendi denetimlerinde de olsa, ara sıra yol kazasının ortaya çıktığını gördük. Buna tahammüllerinin olmadığını da... Burjuva muhalefet, gerici, faşist de olsa, her önemli sorunda dinci faşist iktidarın koltuk değneği de olsa, dinci faşizmin buna tahammülü olmadığı; kurtulmak istediği görülüyor. Ömürleri yeterse, 2023'te muhalefetin "yerli ve milli" olanını kendilerinin oluşturacağını zaten ilan etmişlerdi. Emekli amirallerin, yani darbe yapmak için ellerinde olsa olsa kağıttan savaş gemileri olan bu tekaütlerin açıklaması bu iş için "Allah'ın lütfü" gibi bir şey oldu.

Venezuela Ordusu Kolombiyalı Çetelere Karşı Savaşıyor

21 Mart Pazar gününden bu yana, FANB (Bolivarcı Ulusal Silahlı Kuvvetleri)'nin Stratejik Harekat Komutanlığı, Apure eyaletinin güneyinde, özellikle La Victoria kasabası çevresinde sivil halka yönelik silahlı saldırılara karşı eylemler gerçekleştiriyor.

Stratejik Harekat Komutanlığı başkanı Remigio Ceballos'un yürüttüğü ve Mart sonuna kadar devam eden "Bolivarian Shield 2021" Operasyonu'nda hedef, Kolombiya'nın organize ettiği, silahlı saldırı paramitleri ve organize suç çeteleri. Bu çeteler, Kolombiya sınırlarındaki eski FARC gerillalarına yönelik katliamların da sorumluları.

Daha önce, Savunma Bakanı Vladimir Padrino bu çeteleri için "Nehri geçiyorlar, saldırılarını yapıyorlar ve yetkililerinin koruması altında Kolombiya'ya dönüyorlar" demişti. Venezuela bu çetelerin istihbarat servisleri ve Kolombiya Ordusu ile eylemleri koordine ettiğini söylüyor ve ABD'yi sorumlu tutuyor.

Devlet Başkanı Nicolas Maduro da 28 Mart Pazar günü, güneybatı sınır bölgesinde bulunan Apure eyaletine yönelik saldırıları düzenleyen çetelerin arkasında Kolombiya hükümetinin olduğunu vurgulayarak saldırıları kınadı. Maduro, "Tüm WhatsApp hesaplarına ve görüşmelerine sahibiz. Kolombiya hükümeti ile koordine ettikleri stratejinin tamamını ve Venezuela bölgesinde ne yapacaklarını biliyoruz" dedi.

"Kolombiya ordusu ve istihbaratı, bu çete gruplarının bazılarıyla ilişkili ve onlara Venezuela'ya gelip savaş getirmeleri için görevler verdi" diyerek "Venezuela'da savaş olmayacak. Bolivarcı Ulusal Silahlı Kuvvetler (FANB), Venezuela'nın barış ve egemenliğini garanti edecek. Biz Bolivar'ın oğullarıyız ve biz hızız" vurgusu yaptı.

Venezuela Parlamento Başkanı Jorge Rodriguez, Kolombiya devlet başkanı Ivan Duque yönetiminin bu silahlı güruhla bilinçli olarak mücadele etmediğini ve bunları Venezuela'ya karşı saldırılar için kullandığını, barış yolunu terk ettiğini ve sınırlarını suç koridorlarına dönüştürdüğünü söylüyor.

Venezuela Savunma Bakanı General Vladimir Padrino López, "toplam 9 etkisiz hale getirilmiş terörist, askeri mahkeme emriyle gözetim altına alınmış 31 tutuklu, bölgedeki farklı otoyol akslarında etkisiz hale getirilmiş altı patlayıcı, dokuz imha edilmiş kamp; kokain macununun işlenmesinde kullanılanlar ve yeni silah, gece vizörleri, iletişim ve bilgisayar ekipmanı ile kimyasal öncüler (üre) ele geçirme vakaları dahil" diyerek 10 günlük operasyonu özetliyor.

Padrino ayrıca iki Venezuelalı askerin "Apure eyaleti bölgesinde faaliyet gösteren bir devriyeye karşı, çeteler tarafından harekete geçirilen bir mayın patlatılması sonucunda" hayatını kaybettiğini ve dokuz askerin de yaralandığını bildirdi.

Padrino Lopez, bazı kaynakların, bu saldırıları yapan çetelerin FARC militanları olduğu haberleri yaptığını söyleyerek bu "yanlış bilgilendirme"yi kınadı. Aksine FARC'ın Venezuela'nın Sosyalist Parti hükümetinden siyasi destek aldığını hatırlattı.

NOT: Telesur.net haberlerinden derlemedir

Çeviri Kolektifi

3. DÜNYA SAVAŞINDA SON PERDE: TİTANLARIN KAPIŞMASI

Umut Çakır

Son günlerde dünyada, sağanak misali ardı ardına gelen haberler, 3. Dünya Savaşı'nda çok daha tehlikeli bir aşamaya varıldığına işaret ediyor. Aynı zamanda bu dönem, çökmekte olan kapitalist uygarlığı bir vahşet dalgasıyla restore etme umutsuzluğunun sonucudur.

Biden başkanlığı devralınca, ABD'nin resmi ve yarı resmi kurumları, Beyaz Saray'a raporlar sunma kuyruğuna girdiler. Hepsinin ortak noktası, Çin ve Rusya'nın baş düşmanlar ilan edilmesiydi. Biden'in resmi strateji belgesi, bu ortak öğüde uydu ve yeni yönetim işe çok hızlı başladı.

Önce, Asya'nın NATO'su diye adlandırılan, içinde Japonya ve G.Kore'nin olduğu askeri pakt canlandı, Pasifik'te devasa tatbikatlarla Çin'e gözdağı verildi. Yetmedi Çinli heyet Alaska'ya davet edildi ve dünya basını önünde ABD dışişleri bakanı, uzun bir suçlama seansı sergiledi. ÇKP Politbüro üyesi aynı sertlikte bir suçlama seansına girişince, deyim yerindeyse "çarşı karıştı", basın adeta ite kaka dışarı çıkarıldı. Aynı saatlerde Biden, bir televizyon röportajında Putin'i alenen katillikle suçladı. Moskova alttan almadı ve "aynaya bakın" cevabını yaptırdı.

Bu savaşın paldır küldür hazırlanmışına ilişkin başka gelişmeler de var. NATO, son toplantısında şimdiye kadar Almanya'nın kabul etmediği temel belgeyi karar haline getirdi. Bu karara göre, NATO'nun düşmanları, Rusya ve Çin. Hiçbir düğünü kaçırmayan kamber, yani İngiltere, duruma anında uyum gösterip, nükleer silah kapasitesini %40 arttırmaya başladı. Ardı ardına gelen ayaklanma dalgalarıyla bunalan Fransa hiç durur mu? O da gitti Bengal Körfezi'nde, elindeki tek uçak gemisiyle havasını attı. Tüm bu adımlara karşılık, Çin Ulusal

Kongresi "Rusya ile stratejik ortaklık artık bir zorunluluk" kararına tam onay verdi. Meselenin püf noktasını hemen görmüş Çin Kongresi. Çünkü, asırlık gamlı baykuş Kissinger, ABD'yi tam da bu noktada uyarıyordu: "Tek bir cepheye savaş kazanabiliriz, ama iki cepheye hiç kazanamadık."

Trump'tan sonra girilen rotayı, yeni yönetimin tercihleriyle açıklamak ne kadar yanlışsa, ABD plan ve niyetlerinin dünyadaki tüm gelişmeleri belirlediğini sanmak da o kadar yanlıştır. Trump ve Biden, aynı hastalığın semptomudur: çöken ABD hegemonyasını geri kazanma çabalarının ürünüdür. Bu yüzden ABD planları, bu çöküşü görünür kılmaktan başka bir işe yaramıyor. Her restorasyon çabası, çöküş virüsünü, kapitalist uygarlığın her köşesine taşıdı.

6 Şubat ABD kongresi başkanı, orada iç savaş reddedilemez bir olgu haline getirdi. Başka iktidarların tersine, iç savaştan korkan bir sermaye iktidarı varsa, o da ABD'dedir. Halkın elindeki yüz milyonlarca silah, orada tüm dengeleri sarsmaya yeter. O yüzden ABD mali oligarşisi, geçmişten bu yana, iç savaş ötelemenin yolunu, birbirini tamamlayan iki politikada bulmuştur. İlk adımda, emekçi sınıfları uysallaştıracak bol para desteği ve ikinci adım, bir dış savaş tertiplemek. Böylece, iç savaş tehlikesini kışkırtan çatlaklar onarılır, aşırı uçlar törpülenir, tüm sınıflar ulusal bir davanın bayrağı altında toplanır. Bu politikanın en başarılı örneği '29 Buhranından sonra önce New Deal ile, sonra 2. Emperyalist Savaşa katılarak sergilendi. Ve daha yakın örnek, 11 Eylül provokasyonu ile açılan dönemde yaşandı.

Fakat, köprünün altından çok sular aktı ve bu kez bir şeyler fena halde ters gidiyor. İlk adımda gündeme gelen ve 1,9 trilyon dolarlık destek paketini içeren ekonomik program,

hemen bir "ameliyat sonrası komplikasyon" işareti verdi. Faizler hızla yükseldi, enflasyon raydan çıktı, dolar hızla düşmeye başladı. Bu finansal dalgalanma, eğer telafi edecek adımlar atılmazsa, dünya borç zincirinin akışını bozacaaktı. Nihayetinde doları rezerv para olmaktan çıkaracak noktaya doğru ilerlemeye başladı. Komplikasyonlar, beklenenden daha hızlı devreye girmiş olmalı ki, Biden ekibi, adeta paldır küldür, üzerinde düşünülmemiş bir stratejiyle acele adımlar atmaya başladı. Tıpkı yirmi yıl önce Bush'un "ya bizden ya da düşman" diye tarif ettiği çizgiye oturdular. Ama bu kez karşılığında, Irak ve Afganistan gibi yutulması kolay lokmalar değil, Rusya ve Çin gibi titanlar var. Özetle, ABD yıkılan hegemonyasını yeniden ayağa kaldırmak ve iç savaş geriletmek üzere, ezber attığı her ileri adımda da, bir duvara tosladı.

Stratejik akıldan yoksun bu adımlar, asırlık baykuş Kissinger'in işaret ettiği gibi "iki cepheye savaşmanın imkansızlığı" ile damgalıdır. Yine de çaresizlik, imkansız olanı deneme çılgınlığı doğurur, bu ihtimal gözardı edilemez. Ne var ki, daha ilk adımda tökezleyen bu yalapaş strateji, dönüp dolaşıp, şu noktaya evrilecek gibi görünüyor: Rusya'da Putin'in Çin'de Xi'nin prestijini sarsmak, ittifaklarını dağıtmak ve bu iki ülkeyi kendi içine kapamaya zorlamak.

Çin devlet başkanı Xi'yi hedefleyen adımlar, Trump döneminde başlamıştı, Biden kaldığı yerden devam ettiriyor. Bu amaçla, hiç paslanmayan o sihirli aleti, "Komünizm hayaleti"ni kullanıyorlar. Xi ile birlikte Çin'de Marksizm-Leninizmin yeniden canlandığı, kırk yıldır sürdürülen kapitalizm-sosyalizm uzlaşımının terk edildiği ve ÇKP'nin tüm özel sektörü kontrolüne aldığına ilişkin bir dizi resmi ABD raporu mevcut. Ra-

porların o kadar uydurma olmadığını gösteren bir olay, yılın başında meydana geldi. Açık ara dünyanın en büyük e-ticaret platformu Alibaba'nın Hongkonglu sahibi, Çin'in en zengin adamı Jack Ma, kamu bankalarını zarara uğratmakla suçlandı ve bir gecede adeta ortadan kayboldu. Bu olay, ÇKP ve Xi'nin prestijinin öyle kolay sarsılamayacağına işaret ediyor. Jack Ma'nın ardından kimse ağlamadı, onun için tek bir protesto gösterisi yapılmadı.

Xi'nin tersine, Putin'in prestiji çok daha zayıf bir görüntü çiziyor. Şubat boyunca, yüzden fazla kente yayılan gösteriler, Putin'e karşı birikmiş öfkeyi açığa çıkardı. Dahası, genel merkezdeki yöneticilerinin tersine, yerel çapta gösterilere katılan komünist çevreler, soytarı Navalny'den çok daha fazla ilgi çekti, halka güven verdi. İşte bu ABD planlarının Rusya'da nasıl bir duvara çarpacağını gösteriyor. Rusya ve Çin, iç dengelerinde, ABD'nin arzu ve hedeflerini tersine çevirecek dinamiklere sahip. Bu yüzden ABD 3.Dünya Savaşı'nı, titanların merkezine değil, kanatlardaki mevzilere saldırarak geliştirmekten başka çare bulamaz. Yani, Çin için Kore DHC ve Tayvan, Rusya içinse, Donbass ve Suriye. Bu sayılı ülkelerde patlayacak bölgesel savaşların Çin ve Rusya'ya geriletmesi, ABD'nin olası tek umududur.

Nihayetinde, titanların kapişmasında kabak, çatışma bölgelerine en yakın işbirlikçilerin kafasında patlayacak. Ankara, hem Kırım, hem Donbass için, Ukrayna'ya askeri teçhizat satmaya başladı. Fakat sıra Suriye'ye gelince, o kadar rahat değil. RTE'nin aylardır çalmayan kırmızı telefonundaki gizli mesaj bellidir. Bırak Ukrayna'yı, Suriye'de cepheni seç!

Washington açısından durum kritik, idare edilemez, beklemeye tahammül gösterilemez cinsten. Ve resmen açıkla-

dıkları üzere, tereddüt gösteren işbirlikçilerinin gözünün yaşına bakmayacak. Her ne kadar Ankara, Suriye'deki tutumunu pazarlığa açık tutmaya çalışsa da, Biden sessizliğiyle, bir pazarlık masasına değil, talimatlar yağdıracağı bir masaya hazırlandığını belli ediyor. Ne var ki, bu noktada da ABD planları, bir duvarla karşı karşıya. Çünkü Ankara'yı zorladığı konum, RTE'nin iktidarının altını fena halde oyuyor, tehlikeye düşürüyor.

Sanıldığının aksine RTE, her şeye gücü yettiği için değil, ama çıkarları birbiriyle fena halde çatışma noktasına gelmiş çeşitli sermaye güçlerini, aynı parantez içinde tutabilecek bir konumu işgal ettiği için iktidarını koruyabilmekte. O sermaye güçleri ki, tam ilhakın iç bağını çözdüğü bir pazarda, ihracatın, ithalatın, ticaretin, inşaatın, faizin ve rantın birbirinden kopuk derebeyliklerinde köşe kapmaca oynadılar. Ya da biz onları, farklı etiketlerle karşımızda bulduk. Bir yanda NATO sadakatçileri, diğer yanda Avrasyacılar; bir yanda tarikatlar, diğer yanda Ergenekoncular. Kendilerine yakıştırdıkları ad ne olursa olsun, her biri yönetim bürokrasisinde bir köşeye yuvalandı. Kendi politikalarını, sokaklarda hiçbir politik karşılığı olmadıkları ve birbirlerine söz geçirecek gücün yoksun oldukları için, bir kriz anında birbirleriyle kapişmaya nasıl teşne olduklarını 15 Temmuz'da ispatlayan bu burjuva çevreler ancak bir "beka" parantezi içinde bir arada tutulabiliyor. Birbirinin boğazını sıkıya pek hevesli bu farklı güç odakları için Suriye, tam bir ittifak sahası.

Ve şimdi Biden, bu ittifakı dağıtacak adımları atması için RTE'yi sıkıştırıyor. Washington, bu baskıların bir sonuca ulaşacağından öyle emin ki, bir diyalog başlatmaya bile tenezzül etmiyor. Fırat'ın doğusunda bir Kürt oluşumunu huzmetmeye adım adım sürüklendiğini gören RTE, üye-

rinde yükseldiği ittifakın bozulmaması için şimdiden telafi adımları atmak zorunda kalıyor: HDP'nin kapatma davası, İstanbul Sözleşmesi'nin iptali, iktidar blokunu oluşturan ittifakın farklı kanatlarını tatmin etme çabasıdır.

Fakat bunların hepsi, sonuçta uygarlıkları çökmekte olan efendilerin çaresiz planlarıdır; her adımda bir duvara çarpacak ya da ittifak halindeki güçleri dağıtmak, bu planların kaderidir. Ama, daha da önemlisi, dünya emekçi halk kitlelerinin, bu çöküş karşısında gösterdiği muazzam tepkidir. Salgın ve krizin gücünden düşürdüğü sermaye iktidarlarına karşı gelişen isyan ve ayaklanmalar, neredeyse, günü gününe izlenmeyi zorlaştıracak denli sıklaştı. İşçiler, çiftçiler, kadınlar, gençler, yerli topluluklar, göçmenler, sokakların ateşinde birleşiyor ve çöküşün resmini tamamlıyorlar.

Kitlelerin hareketi ivmelenen bir karakter taşıyor; yani her yeni momentte daha yaygın bir coğrafyaya, daha geniş halk kesimlerine doğru ilerliyor, olayların tekrarlanmış frekansı yükseliyor. Özel dikkat çekmek istediğimiz olgu, ivmeli hareket. Bir hareketin ivme kazanması, içinde bulunduğu sistemin dengeleştiğinin ve bu dengeyi bir daha kurulmamak üzere tümüyle bozmanın koşullarına işaret eder. Durağan ve kendini önceki boyut ve içeriğiyle tekrarlayan her hareket, dengeyi her seferinde yeni kurar, oysa ivmeli hareket bu dengeyi bozar ve bozulan dengeye güç alır. Hareketin politik içeriği, bu ivme sayesinde radikalleşir, şiddetlenir. Küresel ölçekte tespit edilebilen, ancak böyle bir bütüncül bakışla kendini ele verebilen bu olgu, 3.Dünya savaşının bu son perdesinin hem sebebi, hem de onu aşmaya yönelik enerjiji açığa çıkartan kritik öğedir.

Donbass'ta Savaş Çanları Çalıyor

2014 yılında emperyalizmin desteği ve yönlendirmesinde faşist hareketin darbe yaparak iktidarı ele geçirmesinin ardından, Ukrayna'nın doğusunda Kiev'in faşist yönetimine karşı antifaşist hareketler gelişti. Ukrayna'nın doğusunda yer alan Lugansk ve Donetsk kentlerinde emekçiler faşizme karşı ayaklanarak iktidarı ele geçirmiş, halk cumhuriyetleri kurarak Ukrayna'dan bağımsızlığını ilan edilmeye başladı.

Donbass halkı kendini savunmak için kendi milis güçlerini kurmuştu. Aynı tarihlerde nüfusunun büyük çoğunluğu Rus olan Kırım'da bir referandum düzenlenmiş, Kırım'da yaşayanların büyük çoğunluğunun Rusya'ya katılmaya karar vermesiyle Kırım tek taraflı olarak Rusya'ya katılma kararı almıştı. Kırım'ın Rusya'ya ilhak etmesinin ardından emperyalizm destekli Kiev yönetimi Donetsk ve Lugansk topraklarına yönelik askeri operasyonlar başlatarak binlerce insanın ölmesine sebep olmuş, Minsk anlaşması ile cephe hattı boyunca ateşkes sağlansa da sıcak savaş yaklaşık 2 yıl boyunca sürmüştü. Savaşın başlamasından bu yana Minsk anlaşması yürürlükte görünse de, Ukrayna devleti düzenli topçu atışlarıyla, drone saldırılarıyla, istihbarat eylemleri düzenlenen sabotajlarla ateşkesi sürekli ihlal etmişti.

Özellikle son süreçlerde ABD emperyalizminin ve Avrupalı emperyalistlerin NATO eliyle Rusya'ya karşı Ukrayna üzerinden bir sıcak savaş kışkırtması ile birlikte, Donetsk cephe hattına faşist Ukrayna devleti ciddi bir askeri personel ve askeri teçhizat yığmağı yapmaya başladı. Şubat ayından bu yana Har-

kov, Dnepetrovsk kentlerinden ve batıda yer alan bir dizi kentten tanklar, toplar, askeri ekipmanlar, dronelar, helikopterler ve binlerce asker Donetsk cephe hattına gönderildi. Kırım'a yönelik de bir operasyon düzenlenebileceği tartışmaları dönerken, savaşın patlayabileceği bu iki çatışma bölgesine yönelik Ukrayna ordusunun NATO ile birlikte askeri hareket planları çıkardığı dünya ve Rus basınına yansdı. Donetsk ve Lugansk Halk Cumhuriyetleri'nde halk ordusunun ve milis güçlerinin olası savaş senaryolarına yönelik tatbikatlar yaptı, bütün askeri güçlerin alarm durumuna geçirildiği ve orduya katılım için seferberlik kampanyasının başlatıldığı halk cumhuriyetlerine ait basın ajanslarında açıklandı.

NATO'nun ve Ukrayna devletinin savaş hazırlığına karşılık Rusya bütün orduyu askeri açıdan alarm durumuna geçirirken, bütün askeri güçlerin katılacağı bir savaşa hazırlık için tim askeri birimlerde denetimlerin yapı-

lacağı, aynı zamanda Ukrayna sınır hattında ve Kırım'da askeri birliklerin sınır hattında konuşlandırıldığı, Karadeniz filosunun savaş tehdidine karşı teyakkuz durumuna geçirildiği belirtildi. Aynı zamanda son birkaç ayda sabotaj gruplarının saldırılarının, havan ve top atışlarının, drone saldırılarının yoğunlaştığı, sivil yerleşim yerlerinin hedef alındığı saldırılarda onlarca Donetsk ve Lugansk'ta yüzlerce bina zarar görürken, onlarca insan yaralandı, birçok insan hayatını kaybetti.

Daha geçtiğimiz günlerde 5 yaşında bir çocuk Luhansk'ta drone saldırısıyla, 70 yaşında birisi de Donetsk kentinde keskin nişancı ateşi ile hayatını kaybetti. Faşist Ukrayna devletinin saldırganlığı trımandırma eğilimi, bir kağıt parçasından başka bir anlamı olmayan Minsk Anlaşması'ndan çekilmesiyle savaşa hızla yaklaşıyor. Büyük yıkım savaşlarının kapıda olduğu artık şüphe götürmüyor. Savaş trımandırın, faşist paramiliter örgütleri halkçı cumhuriyetler üzerine en ağır silahlarla katliamlar yapmak için gönderilen Ukrayna devleti, burjuva basın tarafından haklıymış ve saldırgan taraf, halkçı cumhuriyetler ve dolaylı yollardan Rusya'yı gösterilmek isteniyor. İçlerinde Türkiye olmak üzere NATO ülkelerinin, emperyalist devletlerin ve Ukrayna devletinin dört başı mamur bir savaşa hazırlandığını ve kapsamlı bir yıkım savaşının çok uzak olmadığı tüm dünya tarafından görülebiliyor.

Redstaroverdonbass, Donbassinsider, Sputniknews haber sitelerinden yararlanılarak derlenmiştir.

Çeviri Kolektifi

Lyon'da Kürtlere Saldırı

3 Nisan Cumartesi günü Fransa'nın Lyon kentinde Kürt Kültür Derneği'ne dinci faşist iktidarın destek ve yönlendirmesinde hareket eden "Bozkurtlar" adlı faşist bir grup saldırı gerçekleştirdi.

Yüzleri kapalı ve maskeli olan 20 kişilik grup dernek binasına girerek içeride bulunan 4 kişiyi döverek ağır şekilde yaraladı. 3 Nisan'da gerçekleşen bu saldırıdan 2 hafta öncesinde de yine aynı gruplar tarafından benzer bir saldırı gerçekleştirilmişti.

Saldırlara ilişkin Demokratik Kürt Konseyi(CDK-F) bir açıklama yayımlayarak saldırıyı kınadı. "Fransa'da Bozkurtların organize bir şekilde Kürtlere yönelik saldırılarının Fransız devleti ile Türk devleti arasındaki yakınlaşmanın artmasının ardından gerçekleştiğinin" vurgulandığı açıklamada, dinci faşist iktidarın saldırıların arkasındaki temel güç olduğu ifade edildi. Bu saldırıyı protesto etmek için 4 Nisan'da Lyon'da sokağa çıkan Kürtler ve dostlarına Fransız polisi gaz bombalarıyla saldırdı, saldırıda hafif şekilde yaralananlar oldu. Yine 4 Nisan Pazar günü akşam saatlerinde Kürt gençleri saldırıyı protesto etmek için Lyon'da bulunan Türkiye elçiliğine hava fişeklerle saldırdı.

Fransa dışında da geçtiğimiz yıllarda Kürtlere, devrimci-demokrat Türkiye'li göçmenlere yönelik faşist saldırılar gerçekleşmişti. Avrupalı emperyalist devletler, dinci faşist iktidarın desteklediği faşist örgütlenmeleri yasakladığını duyursa da, saldırılar azalmak yerine aksine artarak sürerken, bu faşist örgütlenmelerin Avrupalı emperyalist devletlerin de desteğini aldığına kuşku yok.

VEFAMIZ KOCAMAN YÜREKLİ BİR KOMÜNİSTTİ

Vefa yoldaşla ilgili ben de bir şeyler söylemek istiyorum, ama nereden nasıl başlayacağımı bilemiyorum. Öyle ki ne söylersem söyleyeyim, asla tam olmayacak yine eksik kalacaktır...

Sanırım şunu söyleyerek başlamak en doğru biçim olacak. Vefa yoldaşla aynı mevzide dövüşmek, aynı amaca aynı yoldan yürümek her devrimciye kısmet olmaz. Ben bu onura eriştim. Aynı mevzide dövüşürken birlikte yaralandık, birlikte gözaltına alındık. Yok birlikte alındık da, yoldaşım akciğer zarı yırtıldığı için faşizm yoldaşa gözaltı işlemi yapmadı, Taksim İlkadım Hastanesinde bırakıp kaçtı...

Ama daha sonra birlikte alındık, birlikte saldırıya uğradık. Öyle ki işçi yoldaşım deyimiyle "aslında faşizm bizi öldürmek için saldırdı ama başaramadı."

Vefa yoldaşımın nerede, hangi kolda olursa olsun örnek olan, örnek yaratan bir yoldaştı. Yaptığı hiçbir şeyi "miş" gibi yapmazdı, yapılması gerektiği için ve yapılması gerektiği biçimde yapardı...

İster tek başına olsun, ister kitlelerin içinde her zaman öz disiplini olan bir yoldaştı. Okuduğum bir kitapta hoşuma giden bir alıntıyı yoldaşa aktarmıştım da çok hoşuna gitmişti. Dönem dönem sanat merkezindeki yazı tahtasına yazardı. Dediğim gibi bir alıntı olmasına rağmen, yoldaş o cümleyi bana aittmiş gibi yazar ve söylerdi. Her defasında bana ait olmadığını söylerdim, o da "haklısın yoldaş ama nedense sana ait bir şeymiş gibi geliyor bana" derdi. O alıntı şöyleydi: "Disiplin herkesin ol-

duğu ve gördüğü yerde uyulan kurallara değildir. Disiplin yalnız olduğun yerde ve zamanda seni kimsenin görmediğini, duymadığını bildiğin halde disiplinli davranabilmektir, her koşulda bunu yapmaktır..."

Hani Vefa yoldaşımızı tanıyan herkes ne kadar insan sevgisiyle dolu olduğunu bilir, bu yürek aynı zamanda

işçi ve emekçiler için bir kat daha fazla sevgiyle doluydu. Belki herkes bunu görememiş, fark etmemiş olabilir, ama ben bu sevgiden ve güvenden payıma düşeni aldım diyebilirim... Ben yoldaşın bana sarıldığı her zaman bu duyuyu yaşamış bir işçiyim...

Şimdi yazınca tarihini hatırlayamadım ama, Şubat ayı olduğunu çok iyi hatırlıyorum. KESK Ankara'da bir miting yapıyor. Biz de İstanbul'dan gitmi-

şiz. Daha miting başlamadan yani toplanma noktasında saldırı başladı. Devrimci memurlar polisle çatışıyor, direniyor, biber gazı tüm ortamı kaplamış göz gözü görmüyor. Polis habire ateş ediyor, gaz atıyor ama bir barikatı kaldırılabilmek için nişan alarak memurlara kurşun sıkılıyor. Ben ve genç bir

yalocu etmek de istiyorum, onları merak ediyorum. Neyse sonuçta otobüs kalkmadan yetiştik, yoldaşlar binmiş ben kapıdan girince Vefa yoldaşın bana bir sarılması var ki... Hani biraz arabesk olacak ama, gerçekten öyle anlatmak yetmez, yaşamak gerekir. Bu ve benzeri yaşamışlıklardan ben yoldaşın bu insanı, sevecen yanını çoğu zaman gördüm, bu mutluluğu yaşadım...

Vefamız kocaman yürekli bir komünistti. Yaptığı işin karşılığını her daim alırdı yoldaş, bunu esirgemezdi. Takdir de ederdi, hakkıyla yapılanı nasıl görür ve gerekirse örnek gösterirse, yanlış olanı da söylerdi. Eleştiri gerekirse eleştirir, övgüyü hak ediyorsa onu da yapardı. Tabii her yoldaşa aynı biçimde yaklaşmaz ve onun politik bilincini mutlaka göz önünde bulundururdu.

Sargazi'de bir Fadime anamız vardı. Ben zindana düştüğüm dönemde anayı da ölümsüzler kervanına uğurlamışız. Bir gün Fadime ana beni aradı, gelmemi ve yanımda kim varsa onu da götürmemi söyledi. Biz de o an Vefa yoldaşla birlikte oturuyorduk. Kalkıp anaya, Emek mahallesindeki evine gittik. Hoş beşten sonra ana bir sürprizi olduğunu söyleyerek mutfağa gitti. Biz de yardım için kalkınca izin vermedi. Birkaç dakika sonra gelin diyerek çağırdı. Fadime ana, sakatattan tirit yapmış. Doğradığı ekmeğin üzerine dökmüş. Oturduk ve ben sordum, "ana bu ne" diye? O da karından tirit olduğunu söyledi. Ve ben bunu duyunca kaşığı bıraktım masadan kalktım. Sakatata yemediğimi söyledim. Vefa masada tiriti yemeye devam etti. Yemek bitti. Çay içtik, sohbet ettik, daha sonra kal-

kıp gittik. Yolda sohbet ediyoruz, ne dese beğenirsiniz "ya yoldaş aslında ben de sakatattan yapılan yemekleri pek yemem" demez mi! Ben de "yemeseydin yoldaş niye yedin?" "Olur mu yoldaş, Fadime ana o kadar hazırlamış biz yoldaşlarını çağırması, yemesem çok üzüldü, ana üzülmesin diye yedim, aslında sen de yemeliydin; ana üzülür, senin için başka şeyler yapmak zorunda kaldı."

Daha sonra yoldaşım bu uyarısı nedeniyle, gittiğim bir işçi ailesini bizim için hazırlamış olduğu mumbar dolmasını az da olsa yemiştım. Tabii yine yükün çoğunu başka bir yoldaşa yıkarak...

Başlarken de belirttiğim gibi, Vefamızı anlatmaya nereden başlarsak başlayalım asla tam olmayacak.

Vefa yoldaş, insan, komünist, partizan, sanatçı, işçi, emekçi yani yeni insana bir örnek. Her birimizin örnek alacağı bir önder, bir devrimci bir dost ve bir yoldaştır. Bir yandan örnek alacağız ama, diğer yandan işçi ve emekçilere yoldaşım bu örnek kişiliğini taşıyacağız, taşımalyız...

O, benim, bizim için kutup yıldızıydı. Yeri asla doldurulamaz bir yoldaştı. Tüm varlığıyla bir devrimciyi zamansız yitirmenin acısı yüreğimde. "Adın kalles olsun ölüm." Okyanustaki gemimizi fenersiz koydun. Deniz fenerimizi aramızdan aldın...

Yıldızlar yoldaşın olsun yoldaşım!...

Görüşmek dileğiyle hoşça kalın. Tüm yoldaşlara selamlar.

Zafere Kadar Daima...

Ali Ekber Sever

Daima Bizimlesin

Merhaba Yoldaşlar,

Vefa yoldaş için böyle yürek burkucu, bir şeylerin gelip boğazına dayandığı bir faks yazacağımı hiç düşünemedim. Benim için bu satırları yazmak, siz yoldaşların için de, bunları okumak kolay değil. Haberi bu sabah avukatım getirdi. Cuma günü de kardeşime telefon ederken öğrendim, yoğun bakımdan çıkarılıp entübe bölümüne alındığını. Sevindirici haber beklerken, aynı zamanda derin bir kaygı içindeydim. Sabah dokuzlarında avukat görüşü var denince, kaygılarım iyice arttı. Böyle öğrendim dün ölümsüzleştiğini. Birkaç saat önce yürek burkulurken Vefa yoldaş için bir şey yazmak...

O, engin bir yürek, insanlığa sevdalı, ezilen ve sömürülenlere sevdalı, çiçeğe, kuşa sevdalı, sana, bana, hepimize sevdalı, yoldaş sevdalısın. O bir sevdalı komünist. Onun her zaman yüksekte tuttuğu bayrağın üstünde, işçi sınıfının kurtuluşu yazılıdır. O bu bayrağı, her zaman, mücadele hayatı boyunca daima yükseklerde tuttu. Vefa yoldaş, işçi sınıfının, Leninist Parti'nin, emekçi ve ezilen halkların tartışmasız bir değeridir. Bu devrimci değer, emekçilere taşınmalı. Leninist Parti, işçi sınıfı halkları bu değerlere dayanarak dövüşecek ve kazanacaktır.

İnsanlığa sevdalı yoldaş, daima bizimlesin, bugünümüzde ve yarınlarımızda.

Vefa yoldaş sevdasıyla sizi kucaklıyorum

Yoldaşım

Sen Bizim Her Şeyimizdin

Hayatımda en çok etkilendiğim ve hiç unutmayacağım anlardan biri, Vefa yoldaşla tanışmak ve uzun bir dönemi beraber geçirmek olmuştur.

20'li yaşların vermiş olduğu coşku içerisinde İkitelli bölgesinde mücadelelemizi yürütürken, dışarıda çok fazla deneyimli yoldaşlarımızın olmaması, bizlerin bir çok yönünü eksik bırakmıştı. 19 Aralık katliamından sonra sağlık sorunlarından ve esaretlik süresini bitiren yoldaşların peş peşe dışarı çıkmaları, bizlere çok güçlü moral vermişti.

Vefa yoldaşın çıktığını haber alınca, Aksaray'daki büroya tanışmaya gitmiştim. Onu ilk gördüğümde öyle bir sarıldım ki, yoldaş sıcaklığını ve samimiyetini yüreğimde hissettim. Sanki yıllardır tanışıyor muyuz gibi geldi bana.

Yıllarını hapisanede geçirmemiş gibi hemen koşturmaya başlamıştı. İkitelli'ye de beklediğimizi söylediğinde, en yakın zamanda geleceğini söyledi. Sanat merkezinde beklerken, bir de baktık Vefa yoldaş geldi. Yine bizlere yoldaşa sarıldıktan sonra, yoldaşın yaşadığı olayı anlattı.

İkitelli sokaklarında sanat merkezini ararken, küçük çocukların Mücadele Birliği bildirilerini dağıtırken görmesi ve yoldaşa da vermeleri onu çok etkilemişti. Ödenen bedellerin verimini böyle alması, gururlandırmıştı onu. Samimiyeti, içtenliği ve mücadele azmi, bizde çok derin izler bırakmıştı. Artık sorunlarımızı çözeceğimiz yoldaşımız aramızdaydı.

Bizimle beraber bildiri dağıtır, dergi dağıtır. Kapı kapı dolaşırdı. Her işte, her yapılan eylemde Vefa'yı görürdünüz. Onun için ne kadar kaygı-lansak da yine de geri durduramazdık hiçbir eylemde.

Böyle bir eylemde de polis saldırısı sonunda akciğer zarı yırtılmıştı. O kadar ısrar etmemize rağmen, nefesi kesilene kadar gür sesiyle slogan atardı. Kendi kaygı ve korkularımız olmasına rağmen, yoldaşın kendini hepimize siper etmesi bizi

cesaretlendirirdi. Zaman geçtikçe artık bizim her şeyimiz olmuştu. Vefa yoldaşla güler, beraber İkitelli sokaklarında futbol maçı yapar, satranç oynar, hiçbir gizli saklımız kalmadan her şeyimizi anlatabilirdik.

Her türlü konuda sohbet edebilirdiniz yoldaşla. Tarih, felsefe, kültür, sanat ve ekonomi politik konularında bana, bizlere çok şey kattı. Politik konularda boşluğa düştüğümde ilk konuşacağım insan Vefa yoldaştı. O kadar net ve anlaşılır bir şekilde anlatırdı ki, kafamda hiç bir soru işareti kalmazdı. Sorunlarımızı hiç bıkmadan, usanmadan dinler, sabahlara kadar çözüm yollarını anlatırdı.

Beraber aynı evde kaldığımızda geç saatlere kadar verimli sohbetler eder, bazen türküler söyler şiiirler okurduk. Hiç bir anımı boşa geçirmek istemezdim. Bazen örnek aldığım insanlar konusunda hayal kırıklıklarım olmuştu. Bunu yoldaşa da anlattığımda, mücadele içerisinde kalıcı olmak istiyorsak, hiçbir kimseyi gözümüzde idealize etmememiz, büyütmememiz gerektiğini, sadece mücadele içerisinde ölümsüzleşenlerimizi örnek almamız gerektiğini, sürekli ileriye bakmamızı söylerdi. İnsani yönü o kadar güçlüydü ki, her ekşigimizi düşünür gidermeye çalışırdı. Yoldaşa 'her şeyi de sen düşünme' dediğimde, 'ne yapayım

kendimi düşünmeden alamıyorum. Bir yoldaşın ayağındaki çorabın delik olması bile beni o kadar düşündürüyor' diyordu.

Vefa yoldaş anlatabilecek kelimeler eksik kalıyor. Bir insan yaşamında hiç mi karamsarlığa düşmez, hiç mi bir boşlukta hissetmez kendini. O kadar güçlü bir iradeye sahip bir insandı ki, zamanının hiçbir kesitini boş yere geçirmek istemezdi. Devrime adanmış bir yaşamın kendisiydi.

Yoldaşım koronaya yakalandığını duyduğumda çok kaygılandım. Hemen hemen her gün görüntülü konuştuk. Yoldaş o durumda bile kendini değil, eşini ve bizleri düşünüyordu. 'Kendinize dikkat edin yakalanmayın hastalığa' diyordu. Bir hafta geçtikten sonra artık tehlikeyi atladığımı düşündüm, ama nefes darlığı artınca mutlaka hastaneye gitmesini söyledik. O da 'aradım geldiler' dedi bize. Daha sonra duyduk ki hastaneye kaldırmışlar. Önce durumunun iyi olduğunu, önlem amaçlı yattığını duyunca sevindik. Ama bir kaç gün sonra aniden rahatsızlanıp entübe edildiğini duyduğumuzda hepimiz yıkıldık, ama yine de yoldaş kaybedeceğimizi düşünmüyorduk.

Ölümsüzleştiği haberini aldığımızda tarif edilemez bir acı kapladı içimizi. Fiziki olarak hayatta olmamasını kabullenmek o kadar zor bir durum ki. İçimizdeki yeri doldurulması çok zor bir yoldaştı. Artık nereye baksam, Vefa yoldaşın anılarını, yaşamışlıklarımızı görüyorum. Son konuşmalarımız geliyor aklıma.

Bir yanımda her zaman eksik kalacak. O boşluğu doldurmak imkansız. Ama biliyorum ki yoldaşım dokunduğu her şey filizlenir, çiçek açar. Geride bıraktığı tohumlar yeşerecek, daha da büyütecektir. Hayatımızdan böyle koca yürekli bir devrimcinin geçmesi bizler için çok büyük bir şans oldu. Sen bizim her şeyimizdin.

Seni hiç ama hiç unutmayacağım koca yürekli komünist yoldaşım.

Yoldaşım